

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2018/1805 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 14 noiembrie 2018

privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și de confiscare

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 82 alineatul (1) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Uniunea și-a stabilit obiectivul de a menține și de a dezvolta un spațiu de libertate, securitate și justiție.
- (2) Cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii are la bază principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, care a fost perceput în general ca reprezentând fundamentul cooperării judiciare în materie penală în cadrul Uniunii începând cu Consiliul European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999.
- (3) Indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunilor sunt printre cele mai eficace metode de combatere a criminalității. Uniunea se angajează să asigure identificarea, confiscarea și reutilizarea mai eficace ale bunurilor produse prin săvârșirea de infracțiuni, în conformitate cu „Programul de la Stockholm – O Europă deschisă și sigură în serviciul cetățenilor și pentru protecția acestora” ⁽²⁾.
- (4) Având în vedere că infracționalitatea are adesea caracter transnațional, cooperarea transfrontalieră efectivă pentru indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor este esențială.
- (5) Cadrul legislativ actual al Uniunii în materie de recunoaștere reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare este alcătuit din Deciziile-cadru 2003/577/JAI ⁽³⁾ și 2006/783/JAI ⁽⁴⁾ ale Consiliului.
- (6) Rapoartele Comisiei privind punerea în aplicare a Deciziilor-cadru 2003/577/JAI și 2006/783/JAI arată că regimul în vigoare în ceea ce privește recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a celor de confiscare nu este pe deplin eficace. Respectivul decizii-cadru nu au fost transpuse și aplicate în mod uniform în statele membre, ceea ce a condus la un grad insuficient de recunoaștere reciprocă și la o cooperare transfrontalieră sub nivelul optim.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 4 octombrie 2018 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 noiembrie 2018.

⁽²⁾ JO C 115, 4.5.2010, p. 1.

⁽³⁾ Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de înghețare a bunurilor sau a probelor (JO L 196, 2.8.2003, p. 45).

⁽⁴⁾ Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce pentru hotărârile de confiscare (JO L 328, 24.11.2006, p. 59).

- (7) Cadrul juridic al Uniunii privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a celor de confiscare nu a ținut pasul cu ultimele evoluții legislative la nivelul Uniunii și la nivel național. În special, Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ stabilește norme minime comune privind indisponibilizarea și confiscarea bunurilor. Aceste norme minime se referă la confiscarea instrumentelor și a produselor infracțiunilor, inclusiv în cazurile de boală sau de sustragere a persoanei suspectate sau învinuite, atunci când au fost deja inițiate proceduri penale cu privire la o infracțiune, confiscarea extinsă și confiscarea aplicată terților. Aceste norme minime privesc și indisponibilizarea bunurilor în vederea unei eventuale confiscări ulterioare. Tipurile de ordine de indisponibilizare și de ordine de confiscare reglementate de respectiva directivă ar trebui, de asemenea, să fie incluse în cadrul juridic privind recunoașterea reciprocă.
- (8) Cu ocazia adoptării Directivei 2014/42/UE, Parlamentul European și Consiliul au afirmat într-o declarație că existența în Uniune a unui sistem eficace de indisponibilizare și de confiscare este legată în mod intrinsec de buna funcționare a recunoașterii reciproce a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare. Având în vedere necesitatea de a institui în Uniune un sistem cuprinzător de indisponibilizare și confiscare a instrumentelor și a produselor infracțiunilor, Parlamentul European și Consiliul au invitat Comisia să prezinte o propunere legislativă privind recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.
- (9) În comunicarea sa din 28 aprilie 2015 intitulată „Agenda europeană privind securitatea”, Comisia a considerat că existența unor instrumente transfrontaliere eficace reprezintă baza cooperării judiciare în materie penală și că recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare este un element-cheie al cadrului de securitate. Comisia a reamintit și necesitatea de a îmbunătăți recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.
- (10) În Comunicarea sa din 2 februarie 2016 privind Planul de acțiune pentru consolidarea combaterii finanțării terorismului, Comisia a subliniat necesitatea de a se asigura că infractorii care finanțează terorismul sunt privați de activele lor. Comisia a precizat că pentru a submina activitățile de criminalitate organizată care finanțează terorismul, este imperativ ca infractorii respectivi să fie privați de produsele provenite din săvârșirea de infracțiuni. În acest scop, Comisia a precizat că este necesar să se asigure că toate tipurile de ordine de indisponibilizare și de ordine de confiscare sunt executate în cea mai mare măsură posibilă în Uniune, prin aplicarea principiului recunoașterii reciproce.
- (11) Pentru a se asigura efectiv recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare, normele privind recunoașterea și executarea acestor ordine ar trebui să fie prevăzute într-un act al Uniunii obligatoriu din punct de vedere juridic și direct aplicabil.
- (12) Este important să se faciliteze recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare prin stabilirea unor norme care să impună unui stat membru obligația de a recunoaște, fără alte formalități, ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare emise de un alt stat membru în cadrul procedurilor în materie penală și de a executa respectivele ordine pe teritoriul său.
- (13) Prezentul regulament ar trebui să se aplice tuturor ordinelor de indisponibilizare și tuturor ordinelor de confiscare emise în cadrul procedurilor în materie penală. „Proceduri în materie penală” este o noțiune autonomă de drept al Uniunii, interpretată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în pofida jurisprudenței Curții Europene de Drepturi Omului. Noțiunea cuprinde ca atare toate tipurile de ordine de indisponibilizare și de ordine de confiscare emise în urma procedurilor inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, nu numai ordinele care intră sub incidența Directivei 2014/42/UE. Noțiunea include și alte tipuri de ordine emise în absența unei condamnări definitive. Aceste ordine ar putea să nu existe în sistemul juridic al unui stat membru, însă statul membru în cauză ar trebui să aibă posibilitatea de a recunoaște și de a executa un astfel de ordin emis de un alt stat membru. Procedurile în materie penală ar putea, de asemenea, să cuprindă investigații ale poliției și ale altor autorități de aplicare a legii. Ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare care sunt emise în cadrul unor proceduri civile sau administrative ar trebui să fie excluse din domeniul de aplicare al prezentului regulament.
- (14) Prezentul regulament ar trebui să reglementeze ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare în legătură cu infracțiunile reglementate de Directiva 2014/42/UE, precum și ordine de indisponibilizare și ordine de confiscare în legătură cu alte infracțiuni. Prin urmare, infracțiunile reglementate prin prezentul regulament nu ar trebui să fie limitate la infracțiuni deosebit de grave cu o dimensiune transfrontalieră, întrucât articolul 82 din Tratatul privind funcționarea Uniunii europene (TFUE) nu impune o astfel de limitare în ceea ce privește măsurile de stabilire a unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea reciprocă a hotărârilor în materie penală.

⁽¹⁾ Directiva 2014/42/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind înghețarea și confiscarea instrumentelor și produselor infracțiunilor săvârșite în Uniunea Europeană (JO L 127, 29.4.2014, p. 39).

- (15) Cooperarea între statele membre, care are la bază principiul recunoașterii reciproce și executarea imediată a deciziilor judiciare, se întemeiază pe certitudinea că hotărârile care urmează să fie recunoscute și executate sunt întotdeauna pronunțate cu respectarea principiilor legalității, subsidiarității și proporționalității. O astfel de cooperare presupune, de asemenea, faptul că drepturile persoanelor care sunt afectate de un ordin de indisponibilizare sau de un ordin de confiscare ar trebui menținute. Printre astfel de persoane, fizice sau juridice, afectate ar trebui să fie persoana împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare sau persoana care deține proprietatea asupra bunului care face obiectul ordinului respectiv, precum și eventualii terți ale căror drepturi în raport cu bunul respectiv sunt direct afectate de acest ordin, inclusiv terții de bună-credință. Hotărârea dacă respectivii terți au suferit sau nu prejudicii în mod direct ca urmare a unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare ar trebui să fie pronunțată în conformitate cu legislația statului de executare.
- (16) Prezentul regulament nu modifică obligația de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice consfințite în articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE).
- (17) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene („carta”) și în Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („CEDO”). Printre acestea se numără principiul interzicerii oricărei forme de discriminare pe orice motiv, cum ar fi cea bazată pe sex, origine rasială sau etnică, religie, orientare sexuală, cetățenie, limbă, opinii politice sau handicap. Prezentul regulament ar trebui aplicat în conformitate cu drepturile și principiile menționate.
- (18) Drepturile procedurale prevăzute în Directivele 2010/64/UE ⁽¹⁾, 2012/13/UE ⁽²⁾, 2013/48/UE ⁽³⁾, (UE) 2016/343 ⁽⁴⁾, (UE) 2016/800 ⁽⁵⁾ și (UE) 2016/1919 ⁽⁶⁾ ale Parlamentului European și ale Consiliului ar trebui să se aplice, în cadrul domeniului de aplicare a directivelor menționate, procedurilor penale care intră sub incidența prezentului regulament în ceea ce privește statele membre cărora le revin obligații în temeiul directivelor menționate. În orice caz, garanțiile prevăzute în temeiul cartei ar trebui să se aplice în cazul tuturor procedurilor reglementate de prezentul regulament. În special, garanțiile esențiale de procedură penală prevăzute în cartă ar trebui să se aplice procedurilor în materie penală care nu sunt proceduri penale dar care intră sub incidența prezentului regulament.
- (19) Normele privind transmiterea, recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare ar trebui să asigure eficiența procesului de recuperare a activelor provenite din săvârșirea de infracțiuni, garantându-se, în același timp, respectarea drepturilor fundamentale.
- (20) Atunci când evaluează dubla incriminare, autoritatea competentă din statul de executare ar trebui să verifice dacă elementele de fapt care stau la baza infracțiunii în cauză, astfel cum sunt reflectate în certificatul de indisponibilizare sau în certificatul de confiscare transmis de autoritatea competentă din statul emitent, ar face de asemenea, ca atare, obiectul unei sancțiuni penale în statul de executare, în cazul în care erau prezente în acest din urmă stat la momentul pronunțării hotărârii privind recunoașterea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare.
- (21) La emiterea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, autoritatea emitentă ar trebui să se asigure că sunt respectate principiile necesității și proporționalității. În temeiul prezentului regulament, un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare ar trebui să fie emis și transmis autorității de executare din alt stat membru numai atunci când ar fi putut fi emis și utilizat exclusiv într-un caz intern. Autoritatea emitentă ar trebui să fie responsabilă de evaluarea necesității și a proporționalității unui astfel de ordin în fiecare caz, întrucât recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare nu ar trebui să fie refuzate din alte motive decât cele prevăzute în prezentul regulament.
- (22) În anumite situații, un ordin de indisponibilizare poate fi emis de o autoritate, desemnată de statul emitent, care este competentă în materie penală să emită sau să execute ordinul de indisponibilizare în temeiul dreptului intern, și care nu este un judecător, o instanță sau un procuror. În asemenea cazuri, ordinul de indisponibilizare ar trebui să fie validat de un judecător, de instanță sau de procuror, înainte de a fi transmis autorității de executare.

⁽¹⁾ Directiva 2010/64/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 octombrie 2010 privind dreptul la interpretare și traducere în cadrul procedurilor penale (JO L 280, 26.10.2010, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale (JO L 142, 1.6.2012, p. 1).

⁽³⁾ Directiva 2013/48/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2013 privind dreptul de a avea acces la un avocat în cadrul procedurilor penale și al procedurilor privind mandatul european de arestare, precum și dreptul ca o persoană terță să fie informată în urma privării de libertate și dreptul de a comunica cu persoane terțe și cu autorități consulare în timpul privării de libertate (JO L 294, 6.11.2013, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO L 65, 11.3.2016, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva (UE) 2016/800 a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2016 privind garanțiile procedurale pentru copiii care sunt persoane suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (JO L 132, 21.5.2016, p. 1).

⁽⁶⁾ Directiva (UE) 2016/1919 a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2016 privind asistența juridică gratuită pentru persoanele suspectate și persoanele acuzate în cadrul procedurilor penale și pentru persoanele căutate în cadrul procedurilor privind mandatul european de arestare (JO L 297, 4.11.2016, p. 1).

- (23) Statele membre ar trebui să fie în măsură să formuleze o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de indisponibilizare sau un certificat de confiscare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, autoritatea emitentă ar trebui să transmită, împreună cu certificatul de indisponibilizare sau cu certificatul de confiscare, ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare original, sau o copie legalizată a ordinului respectiv. Statele membre ar trebui să informeze Comisia în momentul în care formulează sau retrag o astfel de declarație. Comisia ar trebui să pună astfel de informații la dispoziția tuturor statelor membre și a Rețelei judiciare europene (RJE) stabilite prin Decizia 2008/976/JAI a Consiliului (¹). RJE ar trebui să pună la dispoziție informațiile pe site-ul internet menționat în respectiva decizie.
- (24) Autoritatea emitentă ar trebui să transmită un certificat de indisponibilizare sau un certificat de confiscare împreună cu ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare, după caz, fie direct autorității de executare fie, după caz, autorității centrale din statul de executare, prin orice mijloace care permit obținerea unei înregistrări scrise, în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea certificatului sau a ordinului, precum prin scrisoare recomandată sau prin e-mail securizat. Autoritatea emitentă ar trebui să poată utiliza orice canale sau mijloace relevante de transmitere, inclusiv sistemul de telecomunicații securizat al RJE, Eurojust sau alte canale utilizate de autoritățile judiciare.
- (25) În cazul în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare privind o sumă de bani deține proprietatea asupra bunurilor sau veniturilor într-un stat membru, aceasta ar trebui să transmită respectivului stat membru certificatul de indisponibilizare sau certificatul de confiscare aferent ordinului în cauză. Pe această bază, certificatul ar putea, de exemplu, să fie transmis statului membru în care persoana fizică împotriva căreia a fost emis ordinul își are reședința sau, în cazul în care persoana respectivă nu are o adresă permanentă, în care își are reședința obișnuită. În cazul în care ordinul a fost emis împotriva unei persoane juridice, certificatul ar putea fi transmis statului membru în care își are sediul persoana juridică.
- (26) În vederea transmiterii și primirii pe cale administrativă a certificatelor aferente ordinelor de indisponibilizare și ordinelor de confiscare, statele membre ar trebui să poată desemna una sau mai multe autorități centrale atunci când este necesar datorită structurii sistemelor lor juridice interne. Aceste autorități centrale ar putea, de asemenea, să furnizeze sprijin administrativ, să îndeplinească un rol de coordonare și să ofere asistență la culegerea de date statistice, facilitând și promovând astfel recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.
- (27) În cazul în care un certificat de confiscare privind un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani este transmis mai multor state de executare, statul emitent ar trebui să urmărească să evite situația confiscării mai multor bunuri decât este necesar, iar valoarea totală obținută din executarea ordinului ar depăși valoarea maximă specificată. În acest scop, autoritatea emitentă ar trebui, printre altele să indice în certificatul de confiscare valoarea activelor, dacă este cunoscută, în fiecare stat de executare, astfel încât autoritățile de executare să poată ține seama de aceasta, să mențină contactul și dialogul necesare cu autoritățile de executare cu privire la bunurile care urmează a fi confiscate și să informeze de îndată autoritatea sau autoritățile de executare relevante (relevante) în cazul în care consideră că ar putea exista riscul ca executarea să vizeze o sumă mai mare decât suma maximă. După caz, Eurojust ar putea exercita un rol de coordonare în cadrul sferei sale de competență pentru a se evita confiscarea excesivă.
- (28) Statele membre ar trebui încurajate să formuleze o declarație în care să precizeze că, în calitate de state de executare, ar putea accepta certificate de indisponibilizare sau certificate de confiscare sau ambele în una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii, alta (alte) decât limba (limbile) lor oficială (oficiale).
- (29) Autoritatea de executare ar trebui să recunoască ordinele de indisponibilizare și ordinele de confiscare și ar trebui să ia măsurile necesare pentru executarea acestora. Pronunțarea hotărârii privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare și executarea concretă a indisponibilizării sau a confiscării ar trebui să aibă loc cu aceeași rapiditate și cu același grad de prioritate ca în cazuri interne similare. Ar trebui să fie stabilite termene care să fie calculate în conformitate cu Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului (²), în vederea asigurării, rapide și eficiente, a pronunțării unei hotărâri de recunoaștere și a executării, ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare. În ceea ce privește ordinele de indisponibilizare, autoritatea de executare ar trebui să înceapă să ia măsurile concrete necesare pentru a executa astfel de ordine, în termen de cel mult 48 de ore de la pronunțarea hotărârii privind recunoașterea și executarea acestora.
- (30) La executarea unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare ar trebui să țină seama în mod corespunzător de confidențialitatea investigației. În special, autoritatea de executare ar trebui să garanteze confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de indisponibilizare. Acest lucru nu aduce atingere obligației de a informa persoanele afectate cu privire la executarea unui ordin de indisponibilizare în conformitate cu prezentul regulament.

(¹) Decizia 2008/976/JAI a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind Rețeaua Judiciară Europeană (JO L 348, 24.12.2008, p. 130).

(²) Regulamentul (CEE, Euratom) nr. 1182/71 al Consiliului din 3 iunie 1971 privind stabilirea regulilor care se aplică termenelor, datelor și expirării termenelor (JO L 124, 8.6.1971, p. 1).

- (31) Recunoașterea și executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare nu ar trebui refuzate din alte motive decât cele prevăzute în prezentul regulament. Prezentul regulament ar trebui să permită ca autoritatea de executare să nu recunoască sau să nu execute ordine de confiscare pe baza principiului *ne bis in idem*, pe baza drepturilor persoanelor afectate sau pe baza dreptului de a fi prezent la proces.
- (32) Prezentul regulament ar trebui să permită ca autoritățile de executare să nu recunoască sau să nu execute ordine de confiscare în cazul în care persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare nu a compărut la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare legat de o condamnare definitivă. Această situație ar trebui să fie motiv de nerecunoaștere sau de neexecutare doar în cazul în care în urma proceselor a fost emis un ordin de confiscare legat de o condamnare definitivă și nu în cazul în care în urma procedurilor sunt emise ordine de confiscare care nu au legătură cu o condamnare. Cu toate acestea, pentru ca un astfel de motiv să fie disponibil, ar trebui să se desfășoare una sau mai multe ședințe. Motivul nu ar trebui să fie disponibil în cazul în care normele naționale de procedură relevante nu prevăd desfășurarea unei ședințe. Aceste norme naționale ar trebui să fie conforme cu carta și cu CEDO, în special în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil. Acest lucru este valabil, de exemplu, acolo unde procedurile se desfășoară într-un mod simplificat, urmând, exclusiv sau parțial, o procedură scrisă sau o procedură în care nu este prevăzută nicio ședință.
- (33) Doar în situații excepționale, ar trebui să existe posibilitatea de a nu recunoaște sau executa un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare atunci când o astfel de recunoaștere sau executare ar împiedica statul de executare să aplice normele sale constituționale privind libertatea presei sau libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă.
- (34) Crearea unui spațiu de libertate, securitate și justiție în cadrul Uniunii se bazează pe încredere reciprocă și pe o prezumție de respectare de către alte state membre a dreptului Uniunii și, în particular, a drepturilor fundamentale. Cu toate acestea, în situații excepționale, atunci când există motive serioase să se creadă, pe baza unor probe specifice și obiective, că executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare ar conduce, în circumstanțele specifice ale cazului, la o încălcare vădită a unui drept fundamental relevant menționat în cartă, autoritatea de executare ar trebui să aibă posibilitatea de a hotărî să nu recunoască sau să nu execute ordinul în cauză. Drepturile fundamentale care ar trebui să fie relevante în acest sens sunt, în special, dreptul la o cale de atac efectivă, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Dreptul de proprietate nu ar trebui, în principiu, să fie relevant, întrucât indisponibilizarea și confiscarea activelor presupune în mod necesar o ingerință în dreptul de proprietate al unei persoane, și întrucât garanțiile în acest sens figurează deja în dreptul Uniunii, inclusiv în prezentul regulament.
- (35) Înainte de a hotărî să nu recunoască sau să nu execute un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare pe baza oricărui motiv de nerecunoaștere sau de neexecutare, autoritatea de executare ar trebui să se consulte cu autoritatea emitentă, pentru a obține orice informații suplimentare necesare.
- (36) Atunci când examinează o cerere din partea autorității de executare de limitare a perioadei în care bunul ar trebui să facă obiectul indisponibilizării, autoritatea emitentă ar trebui să ia în considerare toate circumstanțele cazului, în special dacă continuarea ordinului de indisponibilizare ar putea provoca daune nejustificate în statul de executare. Autoritatea de executare este încurajată să se consulte cu autoritatea emitentă cu privire la această chestiune înainte de a formula o cerere oficială.
- (37) Autoritatea emitentă ar trebui să informeze autoritatea de executare în cazul în care autoritatea statului emitent primește o sumă de bani plătită în legătură cu ordinul de confiscare, fiind de la sine înțeles că statul de executare ar trebui informat numai în cazul în care cuantumul plătit în legătură cu ordinul influențează suma restantă care urmează a fi confiscată în temeiul ordinului.
- (38) Ar trebui să fie posibil ca autoritatea de executare să amâne executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, în special în cazul în care executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în desfășurare. De îndată ce motivele de amânare încetează să existe, autoritatea de executare ar trebui să ia măsurile necesare pentru executarea ordinului.
- (39) După executarea unui ordin de indisponibilizare, și în urma hotărârii de a recunoaște și a executa un ordin de confiscare, autoritatea de executare ar trebui, în măsura în care este posibil, să informeze persoanele afectate cunoscute cu privire la o astfel de executare sau hotărâre. În acest scop, autoritatea de executare ar trebui să depună toate eforturile rezonabile pentru a identifica persoanele afectate, pentru a verifica modul în care pot fi găsite și pentru a le informa cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare sau cu privire la hotărârea de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare. În îndeplinirea acestei obligații, autoritatea de executare ar putea solicita asistență autorității emitente, de exemplu atunci când persoanele afectate par să locuiască în statul

emitent. Obligația autorității de executare, în temeiul prezentului regulament, de a furniza informații persoanelor afectate nu aduce atingere niciunei obligații a autorității emitente de a furniza informații persoanelor în temeiul dreptului statului emitent, de exemplu privind emiterea unui ordin de indisponibilizare sau privind căile de atac existente în temeiul legislației statului emitent.

- (40) Autoritatea emitentă ar trebui să fie notificată fără întârziere în caz de imposibilitate de a executa un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare. O astfel de imposibilitate ar putea fi datorată faptului că bunul a fost deja confiscat, a dispărut, a fost distrus sau nu poate fi găsit la locul indicat de către autoritatea emitentă sau datorită faptului că locul în care se situează bunul nu a fost indicat într-un mod suficient de precis în pofida consultărilor dintre autoritatea de executare și autoritatea emitentă. În astfel de circumstanțe, autoritatea de executare ar trebui să nu mai fie obligată să execute ordinul. Cu toate acestea, în cazul în care obține ulterior informații care îi permit să localizeze bunul, autoritatea de executare ar trebui să aibă posibilitatea de a executa ordinul fără să fie necesară transmiterea unui nou certificat în conformitate cu prezentul regulament.
- (41) Atunci când executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare este imposibilă din punct de vedere juridic în temeiul legislației statului de executare, autoritatea de executare ar trebui să contacteze autoritatea emitentă pentru a discuta situația și pentru a găsi o soluție. O astfel de soluție ar putea fi retragerea ordinului în cauză de către autoritatea emitentă.
- (42) De îndată ce s-a încheiat executarea ordinului de confiscare, autoritatea de executare ar trebui să informeze autoritatea emitentă cu privire la rezultatele executării. Atunci când este posibil din punct de vedere practic, autoritatea de executare ar trebui, la acel moment, să informeze și autoritatea emitentă cu privire la bunul sau la suma de bani care a fost confiscat(ă), precum și cu privire la alte detalii pe care le consideră relevante.
- (43) Executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare ar trebui să fie reglementată de legislația statului de executare și doar autoritățile respectivului stat ar trebui să aibă competența de a hotărî cu privire la procedurile de executare. După caz, autoritatea emitentă și autoritatea de executare ar trebui să poată invita Eurojust sau RJE să ofere asistență, în limitele competenței lor, cu privire la aspecte legate de executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare.
- (44) O aplicare corectă a prezentului regulament presupune o comunicare strânsă între autoritățile naționale competente implicate, în special în cazul executării concomitente în mai multe state membre a unui ordin de confiscare. Autoritățile naționale competente ar trebui, prin urmare, să se consulte între ele ori de câte ori este necesar, în mod direct sau, dacă este cazul, prin intermediul Eurojust sau al RJE.
- (45) Drepturile victimelor la despăgubiri sau la restituire nu ar trebui să fie afectate în cazurile transfrontaliere. Normele privind înstrăinarea bunurilor indisponibilizate sau confiscate ar trebui să acorde prioritate despăgubirii victimelor și restituirii bunurilor în favoarea acestora. Noțiunea de victimă urmează a fi interpretată în conformitate cu legislația statului emitent, care ar trebui să poată prevedea, de asemenea, că o persoană juridică ar putea fi o victimă în sensul prezentului regulament. Prezentul regulament nu ar trebui să aducă atingere normelor privind despăgubirea și restituirea bunurilor în favoarea victimelor în procedurile naționale.
- (46) În cazul în care autoritatea de executare este informată referitor la o hotărâre emisă de autoritatea emitentă sau de o altă autoritate competentă din statul emitent, de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei, autoritatea de executare ar trebui să ia măsurile necesare pentru a se asigura că bunurile vizate sunt indisponibilizate și restituite victimei cât mai curând posibil. Autoritatea de executare ar trebui să poată transfera bunul către statul emitent, astfel încât acesta din urmă să poată restitui bunul în favoarea victimei, sau l-ar putea transfera direct către victimă sub rezerva consimțământului statului emitent. Obligația de a restitui victimei un bun indisponibilizat ar trebui să fie supusă următoarelor condiții: titlul victimei asupra bunului nu ar trebui să fie contestat, ceea ce înseamnă că se acceptă faptul că victima este proprietarul de drept al bunului și nu există informații întemeiate care să pună la îndoială acest lucru; bunul nu ar trebui să fie solicitat ca element de probă într-o procedură penală în statul de executare; și drepturile persoanelor afectate, în special drepturile terților de bună credință, nu ar trebui să fie afectate. Autoritatea de executare ar trebui să restituie victimei bunurile indisponibilizate numai dacă au fost îndeplinite aceste condiții. Atunci când consideră că aceste condiții nu au fost îndeplinite, autoritatea de executare ar trebui să se consulte cu autoritatea emitentă, de exemplu pentru a solicita informații suplimentare sau pentru a discuta situația în vederea găsirii unei soluții. În cazul în care nu se poate găsi o soluție, autoritatea de executare ar trebui să poată hotărî să nu restituie victimei bunurile indisponibilizate.
- (47) Fiecare stat membru ar trebui să ia în considerare înființarea unui birou național centralizat responsabil pentru gestionarea bunurilor indisponibilizate, în vederea unei posibile confiscări ulterioare, precum și pentru gestionarea bunurilor confiscate. Bunurile indisponibilizate și bunurile confiscate ar putea fi alocate în mod prioritar unor proiecte care vizează aplicarea legii și prevenirea criminalității organizate, precum și altor proiecte de interes public și cu utilitate socială.

- (48) Fiecare stat membru ar trebui să ia în considerare înființarea unui fond național pentru a garanta o despăgubire corespunzătoare a victimelor infracționalității, cum ar fi familiile ofițerilor de poliție și ale funcționarilor publici care au fost uciși sau au dobândit invaliditate permanentă în cursul exercitării atribuțiilor lor. Statele membre ar putea să aloce în acest scop o parte a activelor confiscate.
- (49) Statele membre nu ar trebui să poată pretinde unul altuia compensarea costurilor care decurg din aplicarea prezentului regulament. Cu toate acestea, în cazul în care statul de executare a suportat costuri ridicate sau excepționale, de exemplu deoarece bunurile au fost indisponibilizate pentru o perioadă considerabilă, autoritatea emitentă ar trebui să ia în considerare orice propunere a autorității de executare ca aceste costuri să fie suportate în comun.
- (50) Pentru a se putea găsi în viitor soluții cât mai repede posibil la problemele identificate în ceea ce privește conținutul certificatelor prevăzute în anexele la prezentul regulament, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește modificările la aceste certificate. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare ⁽¹⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (51) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume recunoașterea reciprocă și executarea ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea și efectele sale, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (52) Dispozițiile privind indisponibilizarea probelor din Decizia-cadru 2003/577/JAI au fost deja înlocuite de Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ în ceea ce privește statele membre cărora le revin obligații în temeiul acestei directive. Dispozițiile privind indisponibilizarea bunurilor din Decizia-cadru 2003/577/JAI ar trebui înlocuite de prezentul regulament între statele membre cărora le revin obligații în temeiul acestuia. Decizia-cadru 2006/783/JAI ar trebui de asemenea să fie înlocuită de prezentul regulament între statele membre cărora le revin obligații în temeiul acestuia. Dispozițiile privind indisponibilizarea bunurilor, din Decizia-cadru 2003/577/JAI, precum și dispozițiile din Decizia-cadru 2006/783/JAI ar trebui, prin urmare, să continue să se aplice nu numai între statele membre cărora nu le revin obligații în temeiul prezentului regulament, ci și între orice stat membru căruia nu îi revin obligații în temeiul prezentului regulament și orice stat membru căruia îi revin obligații în temeiul prezentului regulament.
- (53) Forma juridică a acestui act nu ar trebui să constituie un precedent pentru viitoarele acte juridice ale Uniunii în domeniul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare în materie penală. Forma juridică aleasă pentru viitoarele acte juridice ale Uniunii ar trebui să fie evaluată cu atenție de la caz la caz, luând în considerare, printre alți factori, eficacitatea actului juridic și principiile proporționalității și subsidiarității.
- (54) Statele membre ar trebui să se asigure că, în conformitate cu Decizia 2007/845/JAI a Consiliului ⁽³⁾, birourile lor de recuperare a activelor cooperează reciproc pentru a facilita urmărirea și identificarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni și a altor bunuri conexe infracțiunilor, care pot deveni obiectul unui ordin de indisponibilizare sau al unui ordin de confiscare.
- (55) În conformitate cu articolul 3 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TUE și la TFUE, Regatul Unit și-a notificat intenția de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (56) În conformitate cu articolele 1 și 2 și cu articolul 4a alineatul (1) din Protocolul nr. 21, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (57) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.

⁽¹⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽²⁾ Directiva 2014/41/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 aprilie 2014 privind ordinul european de anchetă în materie penală (JO L 130, 1.5.2014, p. 1).

⁽³⁾ Decizia 2007/845/JAI a Consiliului din 6 decembrie 2007 privind cooperarea dintre oficiile de recuperare a creanțelor din statele membre în domeniul urmăririi și identificării produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracțiunile (JO L 332, 18.12.2007, p. 103).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

OBIECT, DEFINIȚII ȘI DOMENIU DE APLICARE

Articolul 1

Obiectul

- (1) Prezentul regulament stabilește normele în temeiul cărora un stat membru recunoaște și execută pe teritoriul său ordine de indisponibilizare și ordine de confiscare emise de un alt stat membru în cadrul unei proceduri în materie penală.
- (2) Prezentul regulament nu are ca efect modificarea obligației de a respecta drepturile fundamentale și principiile juridice fundamentale, consfințite la articolul 6 din TUE.
- (3) Autoritățile emitente se asigură că principiile necesității și proporționalității sunt respectate atunci când sunt emise ordine de indisponibilizare sau ordine de confiscare.
- (4) Prezentul regulament nu se aplică ordinelor de indisponibilizare și ordinelor de confiscare emise în cadrul unei proceduri civile sau administrative.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „ordin de indisponibilizare” înseamnă o hotărâre emisă sau validată de o autoritate emitentă pentru a preveni distrugerea, transformarea, îndepărtarea, transferul sau înstrăinarea unui bun în vederea confiscării acestuia;
2. „ordin de confiscare” înseamnă o pedeapsă sau o măsură definitivă dispusă de o instanță în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni, având ca rezultat privarea definitivă a unei persoane fizice sau juridice de bunul respectiv;
3. „bunuri” înseamnă bunuri de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, precum și actele sau instrumentele juridice care dovedesc existența unui titlu sau a unui drept asupra unor astfel de bunuri, despre care autoritatea emitentă consideră că:
 - (a) reprezintă produsul unei infracțiuni ori echivalentul său, fie că este vorba de suma totală, fie doar de o parte a valorii unui astfel de produs;
 - (b) reprezintă instrumentul unei infracțiuni sau valoarea respectivului instrument;
 - (c) face obiectul confiscării prin aplicarea, în statul emitent, a oricăreia dintre competențele de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE; sau
 - (d) face obiectul confiscării în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare, inclusiv confiscarea în lipsa unei condamnări definitive în temeiul legislației statului emitent, în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni;
4. „produse” înseamnă orice avantaj economic obținut direct sau indirect din săvârșirea unei infracțiuni, constând în orice tip de bun și incluzând orice reinvestire sau transformare ulterioară a produselor directe, precum și orice beneficiu de valoare;
5. „instrumente” înseamnă orice bun utilizat sau destinat a fi utilizat, în orice mod, total sau parțial, la comiterea unei infracțiuni;
6. „stat emitent” înseamnă statul membru în care s-a emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare;
7. „stat de executare” înseamnă statul membru căruia i-a fost transmis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare, în scopul recunoașterii și executării acestuia;
8. „autoritate emitentă” înseamnă:
 - (a) în ceea ce privește un ordin de indisponibilizare:
 - (i) un judecător, o instanță sau un procuror competent în cazul vizat; sau

- (ii) orice altă autoritate competentă care este desemnată ca atare de către statul emitent și care are competența în materie penală să dispună indisponibilizarea unui bun sau să execute un ordin de indisponibilizare în conformitate cu dreptul intern. În plus, înainte de a fi transmis autorității de executare, ordinul de indisponibilizare trebuie să fie validat de un judecător, de o instanță sau de un procuror din statul emitent, după examinarea conformității sale cu condițiile pentru emiterea unui astfel de ordin în temeiul prezentului regulament. În cazul în care ordinul de indisponibilizare a fost validat de un judecător, de o instanță sau de un procuror, această autoritate competentă poate fi considerată, de asemenea, autoritate emitentă în scopul transmiterii ordinului;
- (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare, o autoritate care este desemnată ca atare de către statul emitent și care are competența în materie penală să execute un ordin de confiscare emis de o instanță în conformitate cu dreptul intern;
9. „autoritate de executare” înseamnă o autoritate care are competența de a recunoaște un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare și de a asigura executarea acestuia în conformitate cu prezentul regulament și cu procedurile aplicabile în temeiul dreptului intern privind indisponibilizarea și confiscarea bunurilor; în cazul în care aceste proceduri implică faptul că o instanță înregistrează ordinul și autorizează executarea acestuia, autoritatea de executare include autoritatea care are competența de a solicita o astfel de înregistrare și autorizare;
10. „persoană afectată” înseamnă persoana fizică sau juridică împotriva căreia a fost emis un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare, sau persoana fizică sau juridică care deține proprietatea asupra bunului care face obiectul ordinului respectiv, precum și orice părți terțe ale căror drepturi în raport cu bunul în cauză sunt direct afectate de respectivul ordin în temeiul legislației statului de executare.

Articolul 3

Infrapecțiuni

(1) Un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare se execută fără verificarea dublei incriminări a faptelor care generează astfel de ordine, dacă aceste fapte se sancționează în statul emitent cu o pedeapsă privativă de libertate cu o durată maximă de cel puțin trei ani și constituie una sau mai multe dintre următoarele infrapecțiuni, în temeiul legislației statului emitent:

1. participarea la un grup infracțional organizat;
2. terorismul;
3. traficul de persoane;
4. exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă;
5. traficul ilicit de stupefiante și substanțe psihotrope;
6. traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive;
7. corupția;
8. fraudă, inclusiv fraudă și alte infrapecțiuni îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
9. spălarea produselor infracțiunii;
10. falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro;
11. criminalitatea informatică;
12. infrapecțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție;
13. facilitarea intrării și șederii neautorizate;
14. omucidere sau vătămare corporală gravă;
15. traficul ilicit de organe și țesuturi umane;
16. răpire, sechestrare sau luare de ostatici;
17. rasismul și xenofobia;
18. jaful organizat sau armat;
19. traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă;

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2017/1371 a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2017 privind combaterea fraudelor îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii prin mijloace de drept penal (JO L 198, 28.7.2017, p. 29).

20. înșelăciunea;
21. racketul și extorcarea de fonduri;
22. contrafacerea și pirateria produselor;
23. falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale;
24. falsificarea de mijloace de plată;
25. traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere;
26. traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive;
27. traficul de autovehicule furate;
28. violul;
29. incendierea cu intenție;
30. infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale;
31. capturarea ilicită a aeronavelor sau a navelor;
32. sabotajul.

(2) Pentru alte infracțiuni decât cele menționate la alineatul (1), statul de executare poate condiționa recunoașterea și executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare de încadrarea faptelor care conduc la emiterea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare ca infracțiune în temeiul legislației statului de executare, oricare ar fi elementele sale constitutive și calificarea sa în legislația statului emitent.

CAPITOLUL II

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE INDISPONIBILIZARE

Articolul 4

Transmiterea ordinelor de indisponibilizare

(1) Un ordin de indisponibilizare se transmite printr-un certificat de indisponibilizare. Autoritatea emitentă transmite certificatul de indisponibilizare, prevăzut la articolul 6, direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 24 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă și în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea certificatului de indisponibilizare.

(2) Statele membre pot să formuleze o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de indisponibilizare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă trebuie să transmită, împreună cu certificatul de indisponibilizare, ordinul de indisponibilizare original sau o copie legalizată a acestuia. Cu toate acestea, numai certificatul de indisponibilizare trebuie tradus, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2).

(3) Statele membre pot să formuleze declarația menționată la alineatul (2) înainte de data aplicării prezentului regulament sau la o dată ulterioară. Statele membre pot retrage o astfel de declarație în orice moment. Statele membre informează Comisia în momentul în care formulează sau retrag o astfel de declarație. Comisia pune astfel de informațiile la dispoziția tuturor statelor membre și a RJE.

(4) În ceea ce privește un ordin de indisponibilizare referitor la o sumă de bani, în cazul în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că persoana împotriva căreia a fost emis ordinul deține proprietatea asupra bunurilor sau veniturilor într-un stat membru, transmite certificatul de indisponibilizare statului membru respectiv.

(5) În ceea ce privește un ordin de indisponibilizare referitor la bunuri specifice, în cazul în care are motive rezonabile să creadă că bunurile se găsesc într-un stat membru, autoritatea emitentă transmite certificatul de indisponibilizare statului membru respectiv.

(6) Certificatul de indisponibilizare:

(a) este însoțit de un certificat de confiscare transmis în conformitate cu articolul 14; sau

(b) conține o dispoziție potrivit căreia bunurile rămân indisponibilizate în statul de executare în așteptarea transmiterii și a executării ordinului de confiscare în conformitate cu articolul 14, caz în care autoritatea emitentă indică data estimată pentru această transmitere în certificatul de indisponibilizare.

(7) Autoritatea emitentă informează autoritatea de executare dacă are cunoștință de existența unor persoane afectate. De asemenea, autoritatea emitentă furnizează la cerere autorității de executare orice informație relevantă pentru orice pretenție pe care astfel de persoane afectate ar putea să le aibă în legătură cu bunurile, inclusiv orice informație care permite identificarea persoanelor respective.

(8) În cazul în care, în ciuda informației puse la dispoziție în conformitate cu articolul 24 alineatul (3), autoritatea de executare competentă nu este cunoscută autorității emitente, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale RJE, pentru a determina autoritatea care este competentă pentru recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare.

(9) În cazul în care autoritatea din statul de executare care primește un certificat de indisponibilizare nu are competența de a recunoaște ordinul de indisponibilizare sau de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, autoritatea respectivă transmite imediat certificatul de indisponibilizare autorității de executare competente din statul membru respectiv și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 5

Transmiterea unui ordin de indisponibilizare către unul sau mai multe state de executare

(1) Un certificat de indisponibilizare se transmite în temeiul articolului 4 unui singur stat de executare o dată, cu excepția cazului în care se aplică condițiile menționate la alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol.

(2) În cazul în care un ordin de indisponibilizare se referă la anumite bunuri, certificatul de indisponibilizare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care:

- (a) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de indisponibilizare se găsesc în state de executare diferite; sau
- (b) indisponibilizarea unor bunuri specifice vizate de ordinul de indisponibilizare ar implica inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare.

(3) În cazul în care un ordin de indisponibilizare se referă la o sumă de bani, certificatul de indisponibilizare poate fi transmis simultan mai multor state de executare, în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume în acest sens, în special în cazul în care este probabil ca valoarea estimată a bunurilor care pot fi indisponibilizate în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru indisponibilizarea sumei totale prevăzute în ordinul de indisponibilizare.

Articolul 6

Certificatul de indisponibilizare standard

(1) În vederea transmiterii unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă completează certificatul de indisponibilizare prevăzut în anexa I, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.

(2) Autoritatea emitentă transmite autorității de executare o traducere a certificatului de indisponibilizare într-o limbă oficială a statului de executare sau în orice altă limbă pe care statul de executare o acceptă în conformitate cu alineatul (3).

(3) Orice stat membru poate indica, în orice moment, într-o declarație depusă la Comisie, că acceptă traduceri ale certificatelor de indisponibilizare într-una sau mai multe limbi oficiale ale Uniunii, altele decât limba oficială sau limbile oficiale ale respectivului stat membru. Comisia pune declarațiile la dispoziția statelor membre și a RJE.

Articolul 7

Recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare

(1) Autoritatea de executare recunoaște un ordin de indisponibilizare transmis în conformitate cu articolul 4 și ia măsurile necesare pentru executarea sa în aceeași manieră ca în cazul unui ordin emis la nivel intern de o autoritate a statului de executare, cu excepția cazului în care respectiva autoritate de executare invocă unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 8 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 10.

(2) Autoritatea de executare trimite autorității emitente un raport cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare, inclusiv o descriere a bunurilor indisponibilizate și, atunci când este posibil, cuprinzând o estimare a valorii bunurilor. Raportarea respectivă se realizează utilizând orice mijloace care permit obținerea unei înregistrări scrise, fără întârzieri nejustificate odată ce autoritatea de executare este informată că ordinul de indisponibilizare a fost executat.

Articolul 8

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de indisponibilizare

- (1) Autoritatea de executare poate hotărî să nu recunoască și să nu execute un ordin de indisponibilizare numai dacă:
 - (a) executarea ordinului de indisponibilizare ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (b) un privilegiu sau o imunitate în temeiul legislației statului de executare ar împiedica indisponibilizarea bunului în cauză sau există norme privind stabilirea sau limitarea răspunderii penale, legate de libertatea presei sau de libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, care împiedică executarea ordinului de indisponibilizare;
 - (c) certificatul de indisponibilizare este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat în urma consultării menționate la alineatul (2);
 - (d) ordinul de indisponibilizare se referă la o infracțiune săvârșită integral sau parțial în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de indisponibilizare nu constituie o infracțiune în temeiul legislației statului de executare;
 - (e) într-unul din cazurile care intră sub incidența articolului 3 alineatul (2), fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de indisponibilizare nu constituie o infracțiune în conformitate cu legislația statului de executare; cu toate acestea, în cazurile care implică taxe și impozite sau reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar, executarea ordinului de indisponibilizare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu stabilește același tip de norme în ceea ce privește taxele și impozitele sau același tip de reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar ca dreptul statului emitent;
 - (f) în situații excepționale, există motive serioase să se creadă, pe baza unor probe specifice și obiective, că executarea ordinului de indisponibilizare ar conduce, în circumstanțele specifice ale cazului, la o încălcare vădită a unui drept fundamental relevant astfel cum se prevede în cartă, în special dreptul la o cale de atac efectivă, dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare.
- (2) În oricare dintre cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a hotărî nerecunoașterea sau neexecutarea ordinului de indisponibilizare în întregime sau parțial, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă, prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, dacă este oportun, să îi furnizeze fără întârziere orice informație necesară.
- (3) Orice decizie de nerecunoaștere sau de neexecutare a ordinului de indisponibilizare se pronunță fără întârziere și se notifică imediat autorității emitente prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.
- (4) În cazul în care autoritatea de executare a recunoscut un ordin de indisponibilizare, însă constată pe parcursul executării acestuia că se aplică unul dintre motivele de nerecunoaștere sau de neexecutare, aceasta contactează imediat autoritatea emitentă, prin orice mijloc adecvat pentru a discuta care sunt măsurile adecvate care trebuie luate. Pe acest temei, autoritatea de executare poate decide retragerea ordinului de indisponibilizare. În cazul în care în urma unor astfel de discuții nu se ajunge la nicio soluție, autoritatea de executare poate decide să oprească executarea ordinului de indisponibilizare.

Articolul 9

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare

- (1) După ce a primit certificatul de indisponibilizare, autoritatea de executare pronunță o hotărâre privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare și execută ordinul respectiv fără întârziere, cu aceeași rapiditate și cu același grad de prioritate ca într-un caz intern similar.
- (2) În cazul în care autoritatea emitentă a indicat în certificatul de indisponibilizare că executarea ordinului de indisponibilizare trebuie să se desfășoare la o anumită dată, autoritatea de executare ține seama de acest fapt în cea mai mare măsură posibilă. În cazul în care autoritatea emitentă a indicat faptul că este necesară coordonarea între statele membre implicate, autoritatea de executare și autoritatea emitentă se coordonează între ele pentru a stabili data de executare a ordinului de indisponibilizare. În cazul în care nu se poate ajunge la un acord, autoritatea de executare hotărăște data de executare a ordinului de indisponibilizare, ținând seama în cea mai mare măsură posibilă de interesele autorității emitente.
- (3) Fără a aduce atingere alineatului (5), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat în certificatul de indisponibilizare că se impune indisponibilizarea imediată, fie pentru că există motive legitime să se considere că bunurile în cauză vor fi îndepărtate sau distruse într-un viitor apropiat, fie pentru orice nevoi de investigare sau procedurale în statul emitent, autoritatea de executare hotărăște cu privire la recunoașterea ordinului de indisponibilizare în cel mult 48 de ore de la primirea acestuia de către autoritatea de executare. În termen de cel mult 48 de ore de la pronunțarea unei astfel de hotărâri, autoritatea de executare ia măsurile concrete necesare pentru executarea ordinului.

- (4) Autoritatea de executare comunică autorității emitente fără întârziere și prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă hotărârea de recunoaștere și de executare a ordinului de indisponibilizare.
- (5) Dacă nu poate respecta într-un caz specific termenele prevăzute la alineatul (3), autoritatea de executare informează imediat autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele pentru care nu a fost posibilă respectarea termenelor respective, și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la un calendar adecvat pentru recunoașterea sau executarea ordinului de indisponibilizare.
- (6) Expirarea termenelor prevăzute la alineatul (3) nu exonerează autoritatea de executare de obligația de a pronunța imediat o hotărâre privind recunoașterea și executarea ordinului de indisponibilizare și de a executa acest ordin fără întârziere.

Articolul 10

Amânarea executării ordinelor de indisponibilizare

- (1) Autoritatea de executare poate amâna executarea unui ordin de indisponibilizare transmis în conformitate cu articolul 4:
- (a) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în desfășurare, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul considerat oportun de autoritatea de executare;
- (b) dacă bunul face deja obiectul unui ordin de indisponibilizare existent, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul retragerii respectivului ordin existent; sau
- (c) dacă bunul face deja obiectul unui ordin existent emis în cadrul altei proceduri în statul de executare, caz în care executarea ordinului de indisponibilizare poate fi amânată până în momentul retragerii respectivului ordin existent; cu toate acestea, prezenta dispoziție nu se aplică decât în cazul în care ordinul existent are prioritate, în temeiul dreptului intern, față de ordinele de indisponibilizare naționale ulterioare în materie penală.
- (2) Autoritatea de executare prezintă autorității emitente imediat și prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă un raport privind amânarea executării ordinului, indicând motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării.
- (3) De îndată ce motivele amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia imediat măsurile necesare pentru executarea ordinului și informează în acest sens autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 11

Confidențialitate

- (1) În cursul executării unui ordin de indisponibilizare, autoritatea emitentă și autoritatea de executare țin seama în mod corespunzător de confidențialitatea investigației în contextul căreia a fost emis ordinul.
- (2) Mai puțin în măsura în care este necesar pentru executarea ordinului de indisponibilizare, autoritatea de executare garantează confidențialitatea faptelor și a elementelor de fond ale ordinului de indisponibilizare, în conformitate cu dreptul său intern. Fără a se aduce atingere alineatului (3) din prezentul articol, de îndată ce ordinul de indisponibilizare a fost executat, autoritatea de executare informează persoanele afectate cu privire la acest lucru în conformitate cu articolul 32.
- (3) Pentru a proteja investigațiile în desfășurare, autoritatea emitentă poate solicita autorității de executare să amâne informarea persoanelor afectate cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare, în conformitate cu articolul 32. De îndată ce nu mai este necesar să se amâne informarea persoanelor afectate pentru a proteja investigațiile în desfășurare, autoritatea emitentă informează în acest sens autoritatea de executare, astfel încât autoritatea de executare să poată informa persoanele afectate cu privire la executarea ordinului de indisponibilizare, în conformitate cu articolul 32.
- (4) În cazul în care nu poate respecta obligațiile de confidențialitate în sensul prezentului articol, autoritatea de executare notifică imediat acest lucru autorității emitente și, dacă este posibil, înainte de executarea ordinului de indisponibilizare.

Articolul 12

Durata ordinelor de indisponibilizare

- (1) Bunurile care fac obiectul unui ordin de indisponibilizare rămân indisponibilizate în statul de executare până când autoritatea competentă a statului respectiv răspunde definitiv unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 14 sau până când autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cu privire la orice hotărâre sau măsură în temeiul căreia ordinul nu mai este executoriu sau este retras, în conformitate cu articolul 27 alineatul (1).

(2) Ținând cont de circumstanțele cazului, autoritatea de executare poate prezenta o cerere motivată autorității emitente pentru a limita perioada în care bunurile urmează a fi indisponibilizate. O astfel de cerere, inclusiv eventualele informații justificative relevante, se transmite prin orice mijloace care permit o înregistrare scrisă, în condiții care să permită autorității emitente să stabilească autenticitatea cererii. Atunci când examinează o astfel de cerere, autoritatea emitentă ține seama de toate interesele, inclusiv de cele ale autorității de executare. Autoritatea emitentă răspunde cât mai curând posibil la cerere. În cazul în care autoritatea emitentă nu este de acord cu limitarea, aceasta informează autoritatea de executare cu privire la motivele sale. În acest caz, bunurile rămân indisponibilizate în conformitate cu alineatul (1). În cazul în care autoritatea emitentă nu răspunde în termen de șase săptămâni de la primirea cererii, autoritatea de executare nu mai este obligată să execute ordinul de indisponibilizare.

Articolul 13

Imposibilitatea de a executa un ordin de indisponibilizare

(1) Atunci când consideră că este imposibil să execute un ordin de indisponibilizare, autoritatea de executare notifică acest lucru autorității emitente fără întârziere.

(2) Autoritatea de executare, după caz, se consultă cu autoritatea emitentă înainte de a-i transmite notificarea în conformitate cu alineatul (1).

(3) Neexecutarea unui ordin de indisponibilizare în conformitate cu prezentul articol poate fi justificată numai în cazul în care bunurile:

- (a) au fost deja confiscate;
- (b) au dispărut;
- (c) au fost distruse;
- (d) nu pot fi găsite la locul indicat în certificatul de indisponibilizare; sau
- (e) nu pot fi găsite deoarece locul lor nu a fost indicat suficient de clar, în pofida consultărilor menționate la alineatul (2).

(4) În ceea ce privește situațiile menționate la alineatul (3) literele (b), (d) și (e), în cazul în care dobândește ulterior informații care îi permit să localizeze bunurile, autoritatea de executare poate executa ordinul de indisponibilizare fără a fi necesară transmiterea unui nou certificat de indisponibilizare, cu condiția ca autoritatea de executare, înainte de a executa ordinul de indisponibilizare, să verifice împreună cu autoritatea emitentă faptul că ordinul de indisponibilizare este încă valabil.

(5) În pofida alineatului (3), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat că pot fi indisponibilizate bunuri de o valoare echivalentă, autoritatea de executare nu este obligată să execute ordinul de indisponibilizare dacă se manifestă una dintre circumstanțele prevăzute la alineatul (3) și dacă nu există bunuri de valoare echivalentă care să poată fi indisponibilizate.

CAPITOLUL III

TRANSMITEREA, RECUNOAȘTEREA ȘI EXECUTAREA ORDINELOR DE CONFISCARE

Articolul 14

Transmiterea ordinelor de confiscare

(1) Un ordin de confiscare se transmite prin intermediul unui certificat de confiscare. Autoritatea emitentă transmite certificatul de confiscare prevăzut la articolul 17 direct autorității de executare sau, dacă este cazul, autorității centrale menționate la articolul 24 alineatul (2), prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă în condiții care să permită autorității de executare să stabilească autenticitatea certificatului de confiscare.

(2) Statele membre pot să facă o declarație în care să precizeze că, atunci când le este transmis un certificat de confiscare în vederea recunoașterii și a executării unui ordin de confiscare, autoritatea emitentă urmează să transmită ordinul de confiscare original sau o copie legalizată a acestuia împreună cu certificatul de confiscare. Cu toate acestea, numai certificatul de confiscare trebuie să fie tradus, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2).

(3) Statele membre pot să formuleze declarația menționată la alineatul (2) înainte de data aplicării prezentului regulament sau la o dată ulterioară. Statele membre pot retrage o astfel de declarație în orice moment. Statele membre informează Comisia în momentul în care fac sau retrag o astfel de declarație. Comisia pune astfel de informațiile la dispoziția tuturor statelor membre și a RJE.

(4) În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, în cazul în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să considere că persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare deține proprietatea asupra bunurilor sau veniturilor într-un stat membru, aceasta transmite certificatul de confiscare respectivului stat membru.

(5) În ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la anumite bunuri, în cazul în care autoritatea emitentă are motive rezonabile să considere că bunurile respective se găsesc într-un stat membru, aceasta transmite certificatul de confiscare respectivului stat membru.

(6) Autoritatea emitentă informează autoritatea de executare dacă are cunoștință de existența unor persoane afectate. De asemenea, autoritatea emitentă furnizează la cerere autorității de executare orice informație relevantă pentru orice pretenție pe care astfel de persoane afectate ar putea să o aibă în legătură cu bunurile, inclusiv orice informație care permite identificarea persoanelor respective.

(7) În cazul în care, în pofida informațiilor puse la dispoziție în conformitate cu articolul 24 alineatul (3), autoritatea de executare competentă nu este cunoscută autorității emitente, autoritatea emitentă face toate demersurile necesare, inclusiv prin punctele de contact ale RJE, pentru a determina autoritatea care este competentă pentru recunoașterea și executarea ordinului de confiscare.

(8) În cazul în care autoritatea din statul de executare care primește un certificat de confiscare nu are competența de a recunoaște ordinul de confiscare sau de a lua măsurile necesare pentru executarea sa, această autoritate transmite imediat certificatul de confiscare autorității de executare competente din statul său membru și informează în consecință autoritatea emitentă.

Articolul 15

Transmiterea unui ordin de confiscare către unul sau mai multe state de executare

(1) Un certificat de confiscare nu se transmite, în temeiul articolului 14, decât unui singur stat de executare o dată, cu excepția cazului în care se aplică alineatul (2) sau (3) de la prezentul articol.

(2) În cazul în care un ordin de confiscare se referă la anumite bunuri, certificatul de confiscare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care:

- (a) autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că diferite bunuri vizate de ordinul de confiscare se găsesc în state de executare diferite; sau
- (b) confiscarea unui bun specific vizat de ordinul de confiscare ar presupune inițierea unei acțiuni în mai multe state de executare.

(3) În cazul în care un ordin de confiscare se referă la o sumă de bani, certificatul de confiscare poate fi transmis simultan mai multor state de executare în cazul în care autoritatea emitentă consideră că există o necesitate anume pentru a se proceda în acest sens, în special atunci când:

- (a) bunul respectiv nu a fost indisponibilizat în temeiul prezentului regulament; sau
- (b) este probabil ca valoarea estimată a bunurilor care pot fi confiscate în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a confisca suma totală prevăzută de ordinul de confiscare.

Articolul 16

Consecințele transmiterii ordinilor de confiscare

(1) Transmiterea unui ordin de confiscare în conformitate cu articolele 14 și 15 nu limitează dreptul statului emitent de a executa ordinul.

(2) Valoarea totală care rezultă din executarea unui ordin de confiscare care privește o sumă de bani nu depășește suma maximă specificată în ordinul de confiscare, indiferent dacă ordinul a fost transmis către unul sau mai multe state de executare.

(3) Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, în cazul în care:

- (a) consideră că există un risc ca măsura de confiscare să vizeze o sumă mai mare decât suma maximă care trebuie confiscată, în special pe baza informațiilor primite de la autoritatea de executare în temeiul articolului 21 alineatul (1) litera (b);
- (b) ordinul de confiscare a fost executat integral sau parțial în statul emitent sau într-un alt stat de executare, caz în care se precizează suma pentru care ordinul de confiscare nu a fost încă executat; sau
- (c) după transmiterea unui certificat de confiscare în conformitate cu articolul 14, o autoritate a statului emitent primește o sumă de bani care a fost plătită în temeiul ordinului de confiscare.

În cazul în care se aplică litera (a) de la primul paragraf, autoritatea emitentă informează autoritatea de executare cât mai curând posibil atunci când riscul menționat la dispoziția respectivă nu mai există.

Articolul 17

Certificatul de confiscare standard

- (1) În vederea transmiterii ordinului de confiscare, autoritatea emitentă completează certificatul de confiscare prevăzut în anexa II, îl semnează și îi certifică conținutul ca fiind exact și corect.
- (2) Autoritatea emitentă comunică autorității de executare o traducere a certificatului de confiscare într-o limbă oficială a statului de executare sau în orice altă limbă pe care statul de executare o acceptă în conformitate cu alineatul (3).
- (3) Orice stat membru poate indica, în orice moment, într-o declarație depusă la Comisie că acceptă traduceri ale certificatului de confiscare într-una sau mai multe alte limbi oficiale ale Uniunii, altele decât limba oficială sau limbile oficiale ale respectivului stat membru. Comisia pune declarațiile la dispoziția statelor membre și a RJE.

Articolul 18

Recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare recunoaște un ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 14 și ia măsurile necesare executării sale, în același mod ca în cazul unui ordin de confiscare intern emis de o autoritate din statul de executare, cu excepția cazului în care autoritatea de executare invocă unul dintre motivele de nerecunoaștere și de neexecutare prevăzute la articolul 19 sau unul dintre motivele de amânare prevăzute la articolul 21.
- (2) În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect un bun specific, autoritatea emitentă și autoritatea de executare pot să stabilească, în cazul în care acest lucru este prevăzut în legislația statului emitent, că măsura de confiscare în statul de executare se poate îndeplini prin confiscarea unei sume de bani care să corespundă valorii bunului care urma să fie confiscat.
- (3) În cazul în care un ordin de confiscare are ca obiect o sumă de bani iar autoritatea de executare nu poate obține plata acestei sume, aceasta execută ordinul de confiscare în conformitate cu alineatul (1) asupra oricărui bun disponibil în acest scop. Dacă este necesar, autoritatea de executare transformă suma care urmează să fie confiscată în moneda statului de executare, la cursul de schimb curent al monedei euro, astfel cum este publicat în seria C a *Jurnalului Oficial al Uniunii Europene*, la data emiterii ordinului de confiscare.
- (4) Orice parte a sumei recuperate în temeiul ordinului de confiscare în orice stat, altul decât statul de executare, este dedusă integral din suma care urmează să fie confiscată în statul de executare.
- (5) În cazul în care autoritatea emitentă a emis un ordin de confiscare, dar nu a emis un ordin de indisponibilizare, autoritatea de executare poate decide, în cadrul măsurilor prevăzute la alineatul (1), indisponibilizarea bunurilor vizate, în conformitate cu dreptul său intern, în vederea executării ulterioare a ordinului de confiscare. În acest caz, autoritatea de executare informează fără întârziere autoritatea emitentă, și, dacă este posibil, înainte de indisponibilizarea bunurilor vizate.
- (6) De îndată ce s-a încheiat executarea ordinului de confiscare, autoritatea de executare informează autoritatea emitentă prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă cu privire la rezultatele executării.

Articolul 19

Motive de nerecunoaștere și de neexecutare a ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare poate hotărî să nu recunoască sau să nu execute un ordin de confiscare numai dacă:
- (a) executarea ordinului de confiscare ar contraveni principiului *ne bis in idem*;
 - (b) în dreptul statului de executare se prevede un privilegiu sau o imunitate care ar împiedica confiscarea bunurilor respective sau există norme privind stabilirea sau limitarea răspunderii penale, legate de libertatea presei sau de libertatea de exprimare în alte mijloace de informare în masă, care împiedică executarea ordinului de confiscare;
 - (c) certificatul de confiscare este incomplet sau în mod vădit incorect și nu a fost completat în urma consultării menționate la alineatul (2);

- (d) ordinul de confiscare se referă la o infracțiune săvârșită integral sau parțial în afara teritoriului statului emitent și integral sau parțial pe teritoriul statului de executare, iar fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de confiscare nu constituie o infracțiune în dreptul statului de executare;
- (e) executarea ordinului de confiscare nu este posibilă în temeiul legislației statului de executare din cauza drepturilor persoanelor afectate, inclusiv atunci când imposibilitatea decurge din exercitarea căilor de atac în conformitate cu articolul 33;
- (f) într-unul din cazurile reglementate la articolul 3 alineatul (2), fapta în legătură cu care a fost emis ordinul de confiscare nu constituie o infracțiune în temeiul dreptului statului de executare; cu toate acestea, în cazurile care implică taxe sau impozite sau reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar, recunoașterea sau executarea ordinului de confiscare nu poate fi refuzată pe motiv că dreptul statului de executare nu impune același tip de taxe sau impozite sau nu conține același tip de norme în ceea ce privește taxele și impozitele sau același tip de reglementări privind regimul vamal și schimbul valutar ca dreptul statului emitent;
- (g) în conformitate cu certificatul de confiscare, persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare nu a compărut la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare aferent unei condamnări definitive, cu excepția cazului în care în certificatul de confiscare se menționează că, în conformitate cu alte cerințe procedurale definite în legislația statului emitent, persoana:
- (i) a fost citată personal în timp util și, prin urmare, a fost informată privind data și locul planificate ale procesului în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare sau a primit efectiv, prin alte mijloace, o informare oficială cu privire la data și locul planificate ale procesului, astfel încât s-a stabilit fără niciun echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoștință de procesul stabilit și a fost informată în timp util cu privire la faptul că un astfel de ordin de confiscare poate fi emis în cazul în care nu se prezintă la proces;
 - (ii) având cunoștință de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces; sau
 - (iii) după ce i s-a notificat ordinul de confiscare și a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la depunerea unei căi de atac, la care persoana ar avea dreptul de a fi prezentă, care ar permite o reexaminare a fondului cauzei, inclusiv o examinare a dovezilor noi, și care ar putea conduce la schimbarea ordinului de confiscare inițial, aceasta a declarat în mod expres că nu contestă ordinul de confiscare sau nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a introdus o cale de atac în termenele corespunzătoare;
- (h) în situații excepționale, există motive serioase să se creadă, pe baza unor probe specifice și obiective, că executarea ordinului de confiscare ar conduce, în circumstanțele specifice ale cazului, la o încălcare vădită a unui drept fundamental relevant menționat în cartă, în special dreptul la o cale de atac efectivă, dreptul la un proces echitabil sau dreptul la apărare.
- (2) În oricare dintre cazurile menționate la alineatul (1), înainte de a hotărî nerecunoașterea sau neexecutarea ordinului de confiscare în întregime sau parțial, autoritatea de executare se consultă cu autoritatea emitentă, prin orice mijloc adecvat și solicită autorității emitente, dacă este oportun, să îi furnizeze fără întârziere orice informație necesară.
- (3) Orice hotărâre de nerecunoaștere sau de neexecutare a ordinului de confiscare se pronunță fără întârziere și se notifică imediat autorității emitente, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 20

Termene pentru recunoașterea și executarea ordinelor de confiscare

- (1) Autoritatea de executare pronunță hotărârea de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare fără întârziere și, fără a aduce atingere alineatului (4), în termen de cel mult 45 de zile de la primirea certificatului de confiscare.
- (2) Autoritatea de executare comunică autorității emitente fără întârziere și prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă hotărârea privind recunoașterea și executarea ordinului de confiscare.
- (3) Cu excepția cazului în care există motive de amânare în temeiul articolului 21, autoritatea de executare ia măsurile concrete necesare pentru a executa fără întârziere ordinul de confiscare, cel puțin cu aceeași rapiditate și același grad de prioritate ca în cazul unui ordin de confiscare similar la nivel intern.
- (4) Dacă nu poate respecta într-un anumit caz termenul prevăzut la alineatul (1), autoritatea de executare informează fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloc, indicând motivele pentru care nu a fost posibilă respectarea termenului respectiv, și se consultă cu autoritatea emitentă cu privire la calendarul adecvat pentru recunoașterea și executarea ordinului de confiscare.

(5) Expirarea termenelor menționate la alineatul (1) nu exonerează autoritatea de executare de obligația de a lua o hotărâre de recunoaștere și executare a ordinului de confiscare și de a executa acest ordin fără întârziere.

Articolul 21

Amânarea executării ordinelor de confiscare

(1) Autoritatea de executare poate amâna recunoașterea sau executarea unui ordin de confiscare transmis în conformitate cu articolul 14:

- (a) dacă executarea acestuia riscă să afecteze o investigație în desfășurare, caz în care executarea ordinului de confiscare poate fi amânată până în momentul considerat oportun de autoritatea de executare;
- (b) în ceea ce privește un ordin de confiscare referitor la o sumă de bani, dacă aceasta consideră că există un risc ca suma obținută din executarea ordinului de confiscare respectiv să fie considerabil mai mare decât suma specificată în ordinul de confiscare din cauza executării simultane a ordinului de confiscare în mai multe state membre;
- (c) dacă bunul face deja obiectul unei proceduri de confiscare în desfășurare în statul de executare; sau
- (d) a fost invocată o cale de atac astfel cum se menționează la articolul 33.

(2) În pofida articolului 18 alineatul (5), pe întreaga perioadă în care executarea ordinului de confiscare este amânată, autoritatea competentă a statului de executare ia toate măsurile pe care le-ar lua într-un caz intern similar pentru a evita o situație în care bunul să nu mai fie disponibil în scopul executării ordinului de confiscare.

(3) Autoritatea de executare prezintă autorității emitente fără întârziere și prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă un raport privind amânarea executării ordinului de confiscare, indicând motivele amânării și, dacă este posibil, durata estimativă a amânării.

(4) De îndată ce motivele amânării încetează să existe, autoritatea de executare ia fără întârziere măsurile necesare pentru executarea ordinului de confiscare și informează în acest sens autoritatea emitentă, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 22

Imposibilitatea de a executa un ordin de confiscare

(1) Atunci când consideră că este imposibil să execute un ordin de confiscare, autoritatea de executare notifică acest lucru autorității emitente fără întârziere.

(2) Înainte de a notifica acest lucru autorității emitente în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de executare se consultă, după caz, cu autoritatea emitentă, ținând seama și de posibilitățile prevăzute la articolul 18 alineatul (2) sau (3).

(3) Neexecutarea unui ordin de confiscare în temeiul prezentului articol poate fi justificată numai în cazul în care bunurile:

- (a) au fost deja confiscate;
- (b) au dispărut;
- (c) au fost distruse;
- (d) nu pot fi găsite la locul indicat în certificatul de confiscare; sau
- (e) nu pot fi găsite deoarece locul lor nu a fost indicat suficient de clar, în pofida consultărilor menționate la alineatul (2).

(4) În ceea ce privește situațiile menționate la alineatul (3) literele (b), (d) și (e), în cazul în care obține ulterior informații care îi permit să localizeze bunurile, autoritatea de executare poate executa ordinul de confiscare fără să fie necesară transmiterea unui nou certificat de confiscare, cu condiția ca, înainte de a executa ordinul de confiscare, autoritatea de executare să verifice împreună cu autoritatea emitentă faptul că ordinul de confiscare este încă valabil.

(5) În pofida alineatului (3), în cazul în care autoritatea emitentă a indicat că pot fi confiscate bunuri de o valoare echivalentă, autoritatea de executare nu trebuie să execute ordinul de confiscare dacă una dintre circumstanțele prevăzute la alineatul (3) este valabilă și dacă nu există bunuri de valoare echivalentă care să poată fi confiscate.

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII GENERALE*Articolul 23***Legislația care reglementează executarea**

- (1) Executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare este reglementată de legislația statului de executare, iar autoritățile acestuia sunt singurele autorități competente să hotărască procedurile de executare a acestuia și să stabilească toate măsurile aferente.
- (2) Un ordin de indisponibilizare sau un ordin de confiscare emis împotriva unei persoane juridice este executat chiar dacă statul de executare nu recunoaște principiul răspunderii penale a persoanelor juridice.
- (3) În pofida articolului 18 alineatele (2) și (3), statul de executare nu poate să impună, fără consimțământul statului emitent, măsuri alternative ordinului de indisponibilizare transmis în temeiul articolului 4 sau ordinului de confiscare transmis în temeiul articolului 14.

*Articolul 24***Notificarea autorităților competente**

- (1) Până la 19 decembrie 2020, fiecare stat membru informează Comisia cu privire la autoritatea sau autoritățile definite la articolul 2 punctele 8 și 9 care sunt competente în temeiul legislației sale, în cazul în care respectivul stat membru este stat emitent sau stat de executare.
- (2) În cazul în care structura sistemului său juridic impune aceasta, fiecare stat membru poate desemna una sau mai multe autorități centrale responsabile pentru procedura administrativă de transmitere și primire a certificatelor de indisponibilizare și a certificatelor de confiscare și pentru sprijinirea autorităților competente. Fiecare stat membru informează Comisia cu privire la orice astfel de autoritate pe care o desemnează.
- (3) Comisia pune informațiile primite în temeiul prezentului articol la dispoziția tuturor statelor membre și a RJE.

*Articolul 25***Comunicare**

- (1) Dacă este necesar, autoritatea emitentă și autoritatea de executare se consultă reciproc fără întârziere, în vederea asigurării unei aplicări eficiente a prezentului regulament, utilizând orice mijloc de comunicare adecvat.
- (2) Toate comunicările, inclusiv cele destinate să trateze dificultățile legate de transmiterea sau autentificarea oricărui document necesar pentru executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare, se efectuează direct între autoritatea emitentă și autoritatea de executare, iar în cazul în care statul membru a desemnat o autoritate centrală în conformitate cu articolul 24 alineatul (2), se efectuează, după caz, cu implicarea autorității centrale respective.

*Articolul 26***Ordine multiple**

- (1) În cazul în care autoritatea de executare primește două sau mai multe ordine de indisponibilizare sau ordine de confiscare din state membre diferite împotriva aceleiași persoane, iar persoana respectivă nu dispune de suficiente bunuri în statul de executare pentru a satisface toate ordinele, sau în cazul în care autoritatea de executare primește două sau mai multe ordine de indisponibilizare sau ordine de confiscare pentru același bun specific, autoritatea de executare hotărăște care dintre ordine este executat în conformitate cu legislația statului de executare, fără a aduce atingere posibilității de a amâna executarea unui ordin de confiscare în conformitate cu articolul 21.
- (2) La pronunțarea hotărârii sale, autoritatea de executare acordă, dacă este posibil, prioritate intereselor victimelor. De asemenea, aceasta ține seama de toate celelalte circumstanțe relevante, inclusiv următoarele:
 - (a) dacă activele sunt deja indisponibilizate;
 - (b) datele la care au fost emise și transmise ordinele respective;

- (c) gravitatea infracțiunii vizate; și
- (d) locul în care a fost săvârșită infracțiunea.

Articolul 27

Încetarea executării unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare

- (1) Autoritatea emitentă retrage, fără întârziere, ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare atunci când ordinul de indisponibilizare sau ordinul de confiscare nu mai este executoriu sau nu mai este valabil.
- (2) Autoritatea emitentă informează imediat autoritatea de executare, prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, cu privire la retragerea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, precum și cu privire la orice hotărâre sau măsură care determină retragerea unui ordin de indisponibilizare sau unui ordin de confiscare.
- (3) În măsura în care executarea nu s-a încheiat, autoritatea de executare încetează executarea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare de îndată ce a fost informată de către autoritatea emitentă în conformitate cu alineatul (2). Autoritatea de executare transmite statului emitent, fără întârziere și prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă, confirmarea privind încetarea.

Articolul 28

Gestionarea și înstrăinarea bunurilor indisponibilizate și confiscate

- (1) Gestionarea bunurilor indisponibilizate și a celor confiscate este reglementată de dreptul statului de executare.
- (2) Statul de executare gestionează bunurile indisponibilizate sau cele confiscate cu scopul de a preveni deprecierea valorii acestora. În acest scop, statul de executare are posibilitatea, cu respectarea articolului 10 din Directiva 2014/42/UE, de a vinde sau transfera bunurile indisponibilizate.
- (3) Bunurile indisponibilizate și banii obținuți după vânzarea acestor bunuri în conformitate cu alineatul (2) rămân în statul de executare până la transmiterea certificatului de confiscare și executarea ordinului de confiscare, fără a aduce atingere posibilității de a se restitui bunurile în temeiul articolului 29.
- (4) Statul de executare nu are obligația de a vinde sau de a restitui anumite bunuri care fac obiectul ordinului de confiscare dacă aceste bunuri constituie obiecte culturale, astfel cum sunt definite la articolul 2 punctul 1 din Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Prezentul regulament nu aduce atingere obligației de a restitui obiectele culturale în conformitate cu directiva respectivă.

Articolul 29

Restituirea în favoarea victimei a bunurilor indisponibilizate

- (1) În cazul în care autoritatea emitentă sau o altă autoritate competentă din statul emitent a pronunțat o hotărâre, în conformitate cu dreptul său intern, de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei, autoritatea emitentă include informații despre această hotărâre în certificatul de indisponibilizare, sau comunică informații referitoare la hotărârea respectivă autorității de executare într-o etapă ulterioară.
- (2) În cazul în care autoritatea de executare a fost informată referitor la o hotărâre de restituire în favoarea victimei a bunurilor indisponibilizate menționată la alineatul (1), aceasta ia măsurile necesare pentru a se asigura că, dacă bunurile respective au fost indisponibilizate, acestea sunt restituite cât mai curând posibil victimei, în conformitate cu normele de procedură ale statului de executare, dacă este necesar prin intermediul statului emitent, cu condiția ca:
 - (a) titlul de proprietate al victimei asupra bunului să nu fie contestat;
 - (b) bunul să nu fie necesar ca probă în procedurile penale în statul de executare; și
 - (c) drepturile persoanelor afectate să nu fie prejudiciate.

Autoritatea de executare informează autoritatea emitentă în cazul în care bunul este transferat direct victimei.

- (3) Atunci când autoritatea de executare nu este convinsă că au fost îndeplinite condițiile de la alineatul (2), aceasta consultă fără întârziere autoritatea emitentă, prin orice mijloace adecvate, în vederea găsirii unei soluții. În cazul în care nu se poate găsi o soluție, autoritatea de executare poate hotărî să nu restituie victimei bunurile indisponibilizate.

⁽¹⁾ Directiva 2014/60/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind restituirea obiectelor culturale care au părăsit ilegal teritoriul unui stat membru și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1024/2012 (JO L 159, 28.5.2014, p. 1).

Articolul 30

Înstrăinarea bunurilor confiscate sau a banilor obținuți după vânzarea acestora

(1) În cazul în care autoritatea emitentă sau o altă autoritate competentă din statul emitent a pronunțat o hotărâre, în conformitate cu dreptul său intern, fie de restituire a bunurilor confiscate în favoarea victimei, fie de despăgubire a victimei, autoritatea emitentă include informații despre această hotărâre în certificatul de confiscare, sau comunică într-o etapă ulterioară informații referitoare la hotărârea respectivă autorității de executare.

(2) În cazul în care autoritatea de executare a fost informată referitor la o hotărâre de restituire a bunurilor confiscate în favoarea victimei, astfel cum este menționată la alineatul (1), aceasta ia măsurile necesare pentru a se asigura că, dacă bunurile respective au fost confiscate, acestea sunt restituite cât mai curând posibil victimei, dacă este necesar prin intermediul statului emitent. Autoritatea de executare informează autoritatea emitentă în cazul în care bunul este transferat direct victimei.

(3) În cazul în care autoritatea de executare nu poate să restituie bunul victimei în conformitate cu alineatul (2), dar s-au obținut bani ca urmare a executării unui ordin de confiscare în legătură cu bunul respectiv, suma corespunzătoare se transferă victimei în temeiul obligației de restituire, atunci când este necesar prin intermediul statului emitent. Autoritatea de executare informează autoritatea emitentă în cazul în care bunul este transferat direct victimei. Orice bunuri rămase se înstrăinează în conformitate cu alineatul (7).

(4) În cazul în care autoritatea de executare a fost informată referitor la o hotărâre de despăgubire a victimei, astfel cum este menționată la alineatul (1), și s-au obținut bani ca urmare a executării unui ordin de confiscare, suma corespunzătoare, în măsura în care nu depășește suma indicată în certificat, este transferată victimei în temeiul obligației de despăgubire, după caz prin intermediul statului emitent. Autoritatea de executare informează autoritatea emitentă în cazul în care bunul este transferat direct victimei. Orice bunuri rămase se înstrăinează în conformitate cu alineatul (7).

(5) În cazul în care în statul emitent sunt în desfășurare proceduri de restituire sau de despăgubire a victimei, autoritatea emitentă informează autoritatea de executare în consecință. Statul de executare se abține de la înstrăinarea bunurilor confiscate până în momentul în care informațiile privind hotărârea de restituire a bunurilor sau de despăgubire a victimei au fost comunicate autorității de executare, chiar și în cazurile în care ordinul de confiscare a fost deja executat.

(6) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(5), alte bunuri decât sumele de bani obținute în urma executării ordinului de confiscare se înstrăinează în conformitate cu următoarele dispoziții:

- (a) bunurile pot fi vândute și, în acest caz, de produsul vânzării se dispune în conformitate cu alineatul (7);
- (b) bunurile pot fi transferate statului emitent cu condiția ca, în cazul în care ordinul de confiscare are ca obiect o sumă de bani, autoritatea emitentă și-a exprimat acordul pentru transferul bunurilor către statul emitent;
- (c) cu respectarea literei (d), dacă nu este posibil să se aplice litera (a) sau (b), bunurile se pot înstrăina în alt mod, în conformitate cu dreptul statului de executare; sau
- (d) bunurile pot fi utilizate în interes public sau în scop social în statul de executare, în conformitate cu legislația sa, cu acordul statului emitent;

(7) Cu excepția cazului în care ordinul de confiscare este însoțit de o hotărâre de restituire a bunurilor în favoarea victimei sau de despăgubire a victimei în conformitate cu alineatele (1)-(5), ori în absența unui acord contrar între statele membre implicate, statul de executare dispune de banii obținuți ca urmare a executării unui ordin de confiscare după cum urmează:

- (a) dacă suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mică sau egală cu 10 000 EUR, aceasta revine statului de executare; sau
- (b) dacă suma obținută în urma executării ordinului de confiscare este mai mare de 10 000 EUR, statul de executare transferă 50 % din sumă statului emitent.

Articolul 31

Costuri

(1) Fiecare stat membru suportă propriile sale costuri rezultate din punerea în aplicare a prezentului regulament, fără a aduce atingere dispozițiilor referitoare la înstrăinarea bunurilor confiscate, prevăzute la articolul 28.

(2) Autoritatea de executare poate transmite o propunere autorității emitente privind suportarea în comun a costurilor atunci când, fie înainte, fie după executarea unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare, se constată că executarea ordinului implică costuri ridicate sau excepționale.

Astfel de propuneri sunt însoțite de o defalcare detaliată a costurilor implicate realizată de către autoritatea de executare. Ca urmare a unei astfel de propuneri, autoritatea emitentă și autoritatea de executare se consultă reciproc. După caz, Eurojust poate facilita aceste consultări.

Consultările, sau cel puțin rezultatul acestora, se înregistrează prin orice mijloc care permite o înregistrare scrisă.

Articolul 32

Obligația de a informa persoanele afectate

(1) Fără a aduce atingere articolului 11, după executarea unui ordin de indisponibilizare sau în urma hotărârii de a recunoaște și a executa un ordin de confiscare, autoritatea de executare informează, în măsura în care acest lucru este posibil, fără întârziere persoanele afectate cunoscute cu privire la această executare și hotărâre, în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul său intern.

(2) Informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu alineatul (1) menționează denumirea autorității și căile de atac disponibile în temeiul legislației statului de executare. Informațiile menționează de asemenea, cel puțin în mod succint, motivele care stau la baza ordinului.

(3) Dacă este necesar, autoritatea de executare poate solicita autorității emitente asistență în îndeplinirea atribuțiilor menționate la alineatul (1).

Articolul 33

Căi de atac în statul de executare împotriva recunoașterii și executării unui ordin de indisponibilizare sau a unui ordin de confiscare

(1) Persoanele afectate au dreptul la căi de atac efective în statul de executare împotriva hotărârii privind recunoașterea și executarea ordinelor de indisponibilizare în conformitate cu articolul 7 și a ordinelor de confiscare în conformitate cu articolul 18. Dreptul la o cale de atac se invocă în fața unei instanțe competente din statul de executare în conformitate cu legislația sa. În ceea ce privește ordinele de confiscare, invocarea unei căi de atac ar putea avea efect suspensiv în cazul în care legislația statului de executare prevede acest lucru.

(2) Motivele de fond care au condus la emiterea ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare nu pot fi contestate în fața unei instanțe a statului de executare.

(3) Autoritatea competentă a statului emitent este informată cu privire la orice cale de atac invocată în conformitate cu alineatul (1).

(4) Prezentul articol nu aduce atingere aplicării, în statul emitent, a unor garanții și căi de atac în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2014/42/UE.

Articolul 34

Rambursare

(1) Atunci când statul de executare este responsabil, în temeiul legislației sale, pentru prejudicii aduse unei persoane afectate ca urmare a executării unui ordin de indisponibilizare care i-a fost transmis în temeiul articolului 4 sau a unui ordin de confiscare care i-a fost transmis în temeiul articolului 14, statul emitent rambursează statului de executare orice despăgubiri plătite persoanei afectate. Cu toate acestea, dacă statul emitent poate demonstra statului de executare că prejudiciul sau oricare parte a acestuia s-a datorat exclusiv acțiunii statului de executare, statul emitent și statul de executare convin asupra sumei care urmează să fie rambursată.

(2) Alineatul (1) nu aduce atingere legislației statelor membre privind cererile de despăgubire a prejudiciilor formulate de persoane fizice sau juridice.

CAPITOLUL V

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 35

Statistici

(1) Statele membre culeg periodic statistici cuprinzătoare din partea autorităților relevante. Statele membre conservă aceste statistici și le transmit anual Comisiei. Statisticile respective includ, în plus față de informațiile prevăzute la articolul 11 alineatul (2) din Directiva 2014/42/UE, numărul ordinelor de indisponibilizare și al ordinelor de confiscare primite de un stat membru de la alte state membre care au fost recunoscute și executate și al celor cărora li s-a refuzat recunoașterea și executarea.

- (2) Statele membre trimit de asemenea anual Comisiei următoarele statistici, în cazul în care sunt disponibile la nivel central în statul membru vizat:
- (a) numărul de cazuri în care o victimă a primit despăgubiri sau i s-au restituit bunurile ca urmare a executării unui ordin de confiscare în conformitate cu prezentul regulament; și
 - (b) durata medie necesară executării ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare în conformitate cu prezentul regulament.

Articolul 36

Modificarea certificatului și a formularului

Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 cu privire la orice modificare a certificatelor prevăzute la anexele I și II. Respectivul modificări respectă prezentul regulament și nu aduc atingere acestuia.

Articolul 37

Exercitarea delegării

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 36 se conferă Comisiei pe o perioadă nedeterminată de la 19 decembrie 2020.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 36 poate fi revocată oricând de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în respectiva decizie. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare.
- (5) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 36 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul n au formulat obiecțiuni în termen de două luni de la notificarea actului respectiv către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 38

Raportarea și reexaminare

Până la 20 decembrie 2025 și, ulterior, la fiecare cinci ani, Comisia transmite Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament, inclusiv privind:

- (a) posibilitatea statelor membre de a formula și a retrage declarații în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) și cu articolul 14 alineatul (2);
- (b) interacțiunea dintre respectarea drepturilor fundamentale și recunoașterea reciprocă a ordinelor de indisponibilizare și a ordinelor de confiscare;
- (c) aplicarea articolelor 28, 29 și 30 în raport cu gestionarea și înstrăinarea bunurilor indisponibilizate și confiscate și cu restituirea bunurilor către victime și despăgubirea victimelor.

Articolul 39

Înlocuirea

Prezentul regulament înlocuiește Decizia-cadru 2003/577/JAI în ceea ce privește indisponibilizarea bunurilor între statele membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu, cu începere de la 19 decembrie 2020.

Prezentul regulament înlocuiește Decizia-cadru 2006/783/JAI între statele membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu, cu începere de la 19 decembrie 2020.

Pentru statele membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu, trimerile la Decizia-cadru 2003/577/JAI referitoare la indisponibilizarea bunurilor și trimerile la Decizia-cadru 2006/783/JAI se interpretează ca trimeri la prezentul regulament.

Articolul 40

Dispoziții tranzitorii

(1) Prezentul regulament se aplică certificatelor de indisponibilizare și certificatelor de confiscare transmise începând cu 19 decembrie 2020.

(2) Până la executarea finală a ordinului de indisponibilizare sau a ordinului de confiscare, certificatele de indisponibilizare și certificatele de confiscare transmise înainte de 19 decembrie 2020 continuă să fie reglementate, între statele membre pentru care prezentul regulament este obligatoriu, de Deciziile-cadru 2003/577/JAI și 2006/783/JAI.

Articolul 41

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Se aplică de la 19 decembrie 2020.

Cu toate acestea, articolul 24 se aplică de la 18 decembrie 2018.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Strasbourg, 14 noiembrie 2018.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

K. EDTSTADLER

ANEXA I

CERTIFICAT DE INDISPONIBILIZARE

SECȚIUNEA A:

Statul emitent:

Autoritatea emitentă:

Autoritatea de validare (dacă este cazul):

Statul de executare:

Autoritatea de executare (dacă este cunoscută):

SECȚIUNEA B: Urgența și/sau data solicitată pentru executare

1. Vă rugăm să indicați motivele speciale de urgență:

- Existența unor motive legitime pentru a considera că bunul în cauză va fi înlăturat sau distrus în mod iminent, și anume:

.....

- Nevoi de investigare sau procedurale din statul emitent, și anume:

.....

2. Data de executare:

- Se solicită o anumită dată, și anume:

- Este necesară coordonarea între statele membre implicate

Motivele acestei cereri:

.....

SECȚIUNEA C: Persoana (persoanele) afectată (afectate)

Identitatea persoanei (persoanelor) împotriva căreia (căroră) a fost emis ordinul de indisponibilizare sau a persoanei (persoanelor) care dețin(e) proprietatea asupra bunului care face obiectul ordinului de indisponibilizare (în cazul în care sunt afectate mai multe persoane, vă rugăm să furnizați informații pentru fiecare persoană în parte):

1. Date de identificare

(i) în cazul persoanei (persoanelor) fizice

Numele:

Prenumele:

Alt(e) nume relevant(e), dacă este cazul:

Pseudonimul, dacă este cazul:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială, dacă este disponibil:

Tipul și numărul documentului (documentelor) de identitate (carte de identitate sau pașaport), dacă sunt disponibile:

.....

Data nașterii:

Locul nașterii:

Domiciliul și/sau adresa cunoscută (în cazul în care nu se cunoaște adresa, ultima adresă cunoscută):

.....

Limba (limbile) pe care persoana afectată o (le) înțelege:

Vă rugăm să descrieți statutul pe care persoana afectată îl are în cadrul procedurii:

- persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de indisponibilizare

- persoana care deține proprietatea asupra bunurilor care fac obiectul ordinului de indisponibilizare

(ii) În cazul persoanei (persoanelor) juridice

Denumirea:

Forma juridică:

Denumirea prescurtată, denumirea utilizată frecvent sau denumirea comercială, după caz:

Sediul social:

Numărul de înregistrare:

Adresa:

Numele reprezentantului:

Vă rugăm să descrieți statutul pe care persoana afectată îl are în cadrul procedurii:

- persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de indisponibilizare
 persoana care deține proprietatea asupra bunurilor care fac obiectul ordinului de indisponibilizare

2. În cazul unei/unor adrese diferite de cea menționată mai sus, precizați locul în care urmează să se execute ordinul de indisponibilizare:

.....

3. Terți ale căror drepturi în legătură cu bunurile care fac obiectul ordinului de indisponibilizare sunt direct prejudiciate de ordinul respectiv (identitate și motive)

.....

.....

4. Furnizați orice alte informații care vor facilita executarea ordinului de indisponibilizare:

.....

SECȚIUNEA D: Informații privind bunurile care fac obiectul ordinului

1. Vă rugăm să indicați dacă ordinul vizează:

- o sumă de bani
 un bun (bunuri) specific(e) [corporal(e) sau necorporal(e), mobil(e) sau imobil(e)]
 bunuri de valoare echivalentă (în contextul confiscării pe baza valorii)

2. În cazul în care ordinul are ca obiect o sumă de bani sau un bunuri de o valoare echivalentă sumei de bani:

— Suma care urmează să fie executată în statul de executare, în cifre și litere (indicați moneda)

.....

— Suma totală vizată de ordin, în cifre și litere (indicați moneda):

.....

Informații suplimentare:

— Motivele pe care vă bazați ipoteza că persoana afectată are bunuri/venituri în statul de executare:

.....

— Descrierea bunurilor/sursei de venit a persoanei afectate (dacă este posibil):

.....

— Locul exact al bunurilor/sursei de venit a persoanei afectate (dacă acesta nu este cunoscut, precizați ultimul loc despre care aveți informații):

.....

— Informații privind contul bancar al persoanei afectate (dacă se cunosc):

.....

3. În cazul în care ordinul are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice sau un bun de o valoare echivalentă cu cea a acestuia (acestora):

Motive pentru transmiterea ordinului către statul de executare:

- bunul (bunurile) se găsește (găsesc) în statul de executare
 bunul (bunurile) respectiv(e) este înregistrat (sunt înregistrate) în statul de executare

- autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că toate bunurile specifice sau o parte a acestora, vizate de ordinul de confiscare se găsesc în statul de executare.

Informații suplimentare:

- Motivele pe care vă bazați ipoteza că bunul (bunurile) specific(e) se găsește (găsesc) în statul de executare:
.....
- Descrierea bunului:
.....
- Locul în care se găsește bunul (dacă acesta nu este cunoscut, precizați ultimul loc despre care aveți informații):
.....
- Alte informații relevante (ex. numirea unui administrator judiciar):
.....

SECȚIUNEA E: Motivele emiterii ordinului de indisponibilizare

1. Rezumatul situației de fapt

Precizați motivele emiterii ordinului de indisponibilizare, inclusiv:

- un rezumat al situației de fapt și o descriere a infracțiunii (infracțiunilor):
.....
- stadiul investigării:
.....
- motivele indisponibilizării:
.....
- alte informații relevante:
.....

2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) în legătură cu care a fost emis ordinul de indisponibilizare și dispoziția (dispozițiile) legală (legale) aplicabilă (aplicabile):

.....

.....

3. Infracțiunea în legătură cu care a fost emis ordinul de indisponibilizare în statul emitent se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate pe o perioadă maximă de cel puțin trei ani și este inclusă în lista infracțiunilor care figurează mai jos? (vă rugăm să bifați căsuța corespunzătoare) Dacă ordinul de indisponibilizare se referă la mai multe infracțiuni, vă rugăm să indicați numerele în lista infracțiunilor de mai jos (care corespund infracțiunilor descrise la punctele 1 și 2 de mai sus).

- participarea la un grup infracțional organizat
- terorismul
- traficul de persoane
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă
- traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive
- corupția
- fraudă, inclusiv fraudă și alte infracțiuni îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/1371
- spălarea produselor infracțiunii
- falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro
- criminalitatea informatică

- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
- facilitarea intrării și șederii neautorizate
- omucidere sau vătămare corporală gravă
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal sau luarea de ostatici
- rasismul și xenofobia
- jaful organizat sau armat
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă
- înșelăciunea
- racketul și extorcarea de fonduri
- contrafacerea și pirateria produselor
- falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale
- falsificarea de mijloace de plată
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive
- traficul de autovehicule furate
- violul
- incendierea cu intenție
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale
- capturarea ilicită a aeronavelor sau a navelor
- sabotajul

4. Orice alte informații relevante (de exemplu, relația dintre bun și infracțiune)

.....

SECȚIUNEA F: Confidențialitatea ordinului și/sau solicitarea unor formalități specifice

Necesitatea de a menține confidențialitatea informațiilor din cuprinsul ordinului după executare:

.....

Necesitatea unor formalități specifice în momentul executării:

.....

SECȚIUNEA G: În cazul în care un certificat de indisponibilizare a fost transmis mai multor state de executare, indicați următoarele informații:

1. Un certificat de indisponibilizare a fost transmis următorului (următoarelor) alt(e) stat(e) de executare (statul și autoritate):

.....

.....

2. Un certificat de indisponibilizare a fost transmis mai multor state de executare, din următoarele motive:

În cazul în care ordinul de indisponibilizare privește bunuri specifice:

există motive pentru a considera că diferitele bunuri care fac obiectul ordinului se găsesc în state de executare diferite

indisponibilizarea unui bun specific necesită acțiuni întreprinse în mai multe state de executare

În cazul în care ordinul de indisponibilizare privește o sumă de bani:

este probabil ca valoarea estimată a bunului care poate fi indisponibilizat în statul emitent și în oricare stat de executare să nu fie suficientă pentru a indisponibiliza suma totală prevăzută în ordin

alte necesități specifice:

.....

3. Valoarea activelor, dacă este cunoscută, în fiecare stat de executare:

.....

4. În cazul în care indisponibilizarea bunului (bunurilor) specific(e) necesită acțiuni întreprinse în mai multe state de executare, descrieți acțiunile care urmează să fie întreprinse în statul de executare:

.....

SECȚIUNEA H: Relația cu un ordin de indisponibilizare și/sau alt (alte) ordin(e) sau cerere (cereri) anterioare

Vă rugăm să indicați dacă prezentul ordin de indisponibilizare se referă la un ordin anterior sau la o cerere anterioară (de exemplu, un ordin de indisponibilizare, un ordin european de anchetă, un mandat european de arestare și asistență judiciară reciprocă). După caz, furnizați următoarele informații relevante pentru identificarea ordinului anterior sau a cererii anterioare:

— Tipul de ordin/cerere:

.....

— Data emiterii:

.....

— Autoritatea căreia i-a fost transmis ordinul/cererea:

.....

— Numărul de referință atribuit de autoritatea emitentă:

.....

— Numărul (numerele) de referință atribuit (atribuite) de autoritatea (autoritățile) de executare:

.....

SECȚIUNEA I: Confiscare

Vă rugăm să indicați dacă:

prezentul certificat de indisponibilizare este însoțit de un certificat de confiscare emis în statul emitent (numărul de referință al certificatului de confiscare):

.....

bunul rămâne indisponibilizat în statul de executare până la transmiterea și executarea ordinului de confiscare (data estimată pentru transmiterea certificatului de confiscare, dacă este posibil):

.....

SECȚIUNEA J: Măsuri alternative

1. Vă rugăm să indicați dacă statul emitent permite aplicarea unor măsuri alternative de către statul de executare în cazul în care executarea ordinului de indisponibilizare este, parțial sau total, imposibilă:

Da

Nu

2. În cazul în care răspunsul este afirmativ, indicați măsurile care se pot aplica:

.....

SECȚIUNEA K: RESTITUIREA BUNURILOR INDISPONIBILIZATE

1. Vă rugăm să precizați dacă a fost pronunțată o hotărâre de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei:

Da

Nu

În cazul în care răspunsul este afirmativ, precizați următoarele în ceea ce privește hotărârea de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei:

Autoritatea care a emis hotărârea (denumirea oficială):

.....

Data hotărârii:

Numărul de referință al hotărârii (dacă este disponibil):

Descrierea bunurilor de restituit:

Numele victimei:

Adresa victimei:

În cazul în care titlul victimei asupra bunului este contestat, vă rugăm să furnizați detalii (persoana care contestă titlul, motivele etc.):

.....

În cazul în care drepturile persoanelor afectate ar putea fi prejudiciate ca urmare a restituirii, vă rugăm să furnizați detalii (persoanele afectate, drepturile care ar putea fi prejudiciate, motivele etc.):

.....

2. Există o cerere de restituire a bunurilor indisponibilizate în favoarea victimei în curs de soluționare în statul emitent?

Nu

Da, rezultatul va fi comunicat autorității de executare

Autoritatea emitentă trebuie să fie notificată în caz de transfer direct către victimă.

SECȚIUNEA L: Căi de atac

Autoritatea din statul emitent care poate furniza informații suplimentare cu privire la procedura de introducere a unei căi de atac în statul emitent și care poate preciza dacă sunt disponibile servicii de asistență juridică, de interpretare și de traducere:

Autoritatea emitentă (a se vedea secțiunea M)

Autoritatea de validare (a se vedea secțiunea N)

Altele:

.....

SECȚIUNEA M: Detalii cu privire la autoritatea emitentă

Bifați tipul autorității emitente:

judecător, instanță judecătorească, procuror

altă autoritate competentă desemnată de statul emitent

Denumirea autorității:

Numele persoanei de contact:

Funcția deținută (titlu/grad):

Nr. dosarului:

Adresă:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

E-mail:

Limbile în care se poate comunica cu autoritatea emitentă:

Dacă sunt diferite de cele de mai sus, detaliile de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) pentru obținerea de informații suplimentare sau pentru stabilirea modalităților practice de executare a ordinului:

Nume/Titlu/Organizație:

Adresă:

E-mail/Nr. de telefon:

Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentatului acesteia certificând exactitatea și corectitudinea conținutului certificatului de indisponibilizare:

Numele:

Funcția deținută (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (dacă există):

SECȚIUNEA N Detalii cu privire la autoritatea care a validat ordinul de indisponibilizare

Vă rugăm să indicați tipul autorității care a validat ordinul de indisponibilizare, dacă este cazul:

- judecător sau instanță judecătorească
- procuror

Denumirea autorității de validare:

Numele persoanei de contact:

Postul deținut (titlu/grad):

Nr. dosarului:

Adresa:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail:

Limbile în care se poate comunica cu autoritatea de validare:

Vă rugăm să precizați punctul de contact principal pentru autoritatea de executare:

- autoritatea emitentă
- autoritatea de validare

Semnătura și detaliile cu privire la autoritatea de validare și/sau reprezentantul său:

Numele:

Postul deținut (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (dacă există):

SECȚIUNEA O: Autoritatea centrală.

În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea și primirea pe cale administrativă a certificatelor de indisponibilizare în statul emitent, vă rugăm să indicați:

Denumirea autorității centrale:

Numele persoanei de contact:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul dosarului:

Adresa:

Nr. de telefon (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

Nr. de fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

E-mail:

SECȚIUNEA P: Anexe

Vă rugăm să indicați orice anexe la certificat:

ANEXA II

CERTIFICATUL DE CONFISCARE

SECȚIUNEA A:

Statul emitent:

Autoritatea emitentă:

Statul de executare:

Autoritatea de executare (dacă este cunoscută):

SECȚIUNEA B: Ordinul de confiscare

1. Instanța care a emis ordinul de confiscare (denumirea oficială):

.....

2. Numărul de referință al ordinului de confiscare (dacă este disponibil):

.....

3. Ordinul de confiscare a fost emis la (data):

.....

4. Ordinul de confiscare a devenit definitiv la (data):

.....

SECȚIUNEA C: Persoana (persoanele) afectate

Identitatea persoanei (persoanelor) împotriva căreia (căroră) a fost emis ordinul de confiscare sau a persoanei (persoanelor) care dețin(e) proprietatea asupra bunurilor care fac obiectul ordinului de confiscare (în cazul în care sunt afectate mai multe persoane, vă rugăm să furnizați informații pentru fiecare persoană în parte):

1. Date de identificare

(i) în cazul persoanei (persoanelor) fizice

Numele:

Prenumele:

Alt(e) nume relevant(e), dacă este cazul:

Pseudonimele, dacă este cazul:

Sexul:

Cetățenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială, dacă este disponibil:

Tipul și numărul documentului (documentelor) de identitate (carte de identitate sau pașaport), dacă sunt disponibile:

Data nașterii:

Locul nașterii:

Domiciliul și/sau adresa cunoscută; în cazul în care nu se cunoaște adresa, ultima adresă cunoscută:

.....

Limba (limbile) pe care persoana afectată o (le) înțelege:

Vă rugăm să descrieți statutul pe care persoana afectată îl are în cadrul procedurii:

 persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare persoana care deține proprietatea asupra bunurilor care fac obiectul ordinului de confiscare

(ii) În cazul persoanei (persoanelor) juridice

Denumirea:

Forma juridică:

Denumirea prescurtată, denumirea utilizată frecvent sau denumirea comercială, după caz:

Sediul social:

Numărul de înregistrare:

Adresa:

Numele reprezentantului:

Vă rugăm să indicați statutul pe care persoana afectată îl are în cadrul procedurii:

- persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare
 persoana care deține în proprietate bunurile care fac obiectul ordinului de confiscare

2. În cazul unei adrese diferite de cea menționată mai sus, precizați locul în care urmează să se execute ordinul de indisponibilizare:

3. Terți ale căror drepturi în legătură cu bunurile care fac obiectul ordinului de indisponibilizare sunt direct prejudiciate de ordinul respectiv (identitate și motive)

4. Furnizați orice alte informații care vor facilita executarea ordinului de confiscare:

SECȚIUNEA D: Informații privind bunul care face obiectul ordinului

1. Instanța a decis că bunurile:
- reprezintă produsul provenit dintr-o infracțiune ori echivalentul său, fie suma totală, fie doar o parte a valorii unui astfel de produs;
- constituie instrumentul unei infracțiuni sau valoarea respectivului instrument;
- fac obiectul confiscării prin aplicarea, în statul emitent, a oricăreia din competențele de confiscare prevăzute în Directiva 2014/42/UE (inclusiv confiscarea extinsă);
- fac obiectul confiscării în temeiul oricăror alte dispoziții privind competențele de confiscare, inclusiv confiscarea în absența unei condamnări definitive în temeiul legislației statului emitent, în cadrul unei proceduri inițiate ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni.
2. Vă rugăm să indicați dacă ordinul vizează:
- o sumă de bani
- un bun (bunuri) specific(e) [corporal(e) sau necorporal(e), mobil(e) sau imobil(e)]
- bunuri de valoare echivalentă (în contextul confiscării pe baza valorii)
3. În cazul în care ordinul are ca obiect o sumă de bani sau un bun de o valoare echivalentă sumei de bani:
- Suma care urmează să fie executată în statul de executare, în cifre și litere (indicați moneda):

- Suma totală vizată de ordin, în cifre și litere (indicați moneda):

- Informații suplimentare:
- Motivele pe care vă bazați ipoteza că persoana afectată are bunuri/venituri în statul de executare:

- Descrierea bunurilor/sursei de venit a persoanei afectate (dacă este posibil):

- Locul exact al bunurilor/sursei de venit a persoanei afectate (dacă acesta nu este cunoscut, precizați ultimul loc despre care aveți informații):
- Informații privind contul bancar al persoanei afectate (dacă se cunosc):

4. În cazul în care ordinul are ca obiect unul sau mai multe bunuri specifice sau un bun de o valoare echivalentă cu cea a acestuia (acestora):

Motivele transmiterii ordinului către statul de executare:

- bunul (bunurile) specific(e) se găsește (găsesc) în statul de executare
- bunul (bunurile) specific(e) este înregistrat (sunt înregistrate) în statul de executare
- autoritatea emitentă are motive rezonabile să creadă că toate bunurile specifice sau o parte a acestora vizate de ordinul de confiscare se găsesc în statul de executare.

Informații suplimentare:

- Motivele pe care vă bazați ipoteza că bunul (bunurile) specific(e) se găsește (găsesc) în statul de executare:
.....
- Descrierea bunului:
.....
- Locul în care se găsește bunul (dacă acesta nu este cunoscut, precizați ultimul loc despre care aveți informații):
.....
- Alte informații relevante (de exemplu, numirea unui administrator judiciar):
.....

5. Informații privind conversia sau transferul de bunuri

Dacă ordinul are ca obiect un bun specific, indicați dacă în legislația statului emitent se prevede că statul de executare poate să procedeze la confiscare sub forma confiscării unei sume de bani corespunzătoare valorii bunurilor care urmează a fi confiscate:

- Da
- Nu

SECȚIUNEA E: Ordinul de indisponibilizare

Vă rugăm să indicați dacă:

- ordinul de confiscare este însoțit de un ordin de indisponibilizare emis în statul emitent (numărul de referință al certificatului de indisponibilizare):
.....
- bunul a fost indisponibilizat în conformitate cu un ordin de indisponibilizare anterior transmis statului de executare
- data emiterii ordinului de indisponibilizare:
- data transmiterii ordinului de indisponibilizare:
- autoritatea căreia i-a fost transmis:
- numărul de referință atribuit de autoritatea emitentă:
- numărul de referință atribuit de autoritatea de executare:

SECȚIUNEA F: Motivele emiterii ordinului de confiscare

1. Furnizați un rezumat al faptelor, precum și motivele pentru care este emis ordinul de confiscare, inclusiv o descriere a infracțiunii (infracțiunilor), precum și alte informații relevante:
.....
2. Natura și încadrarea juridică a infracțiunii (infracțiunilor) în legătură cu care a fost emis ordinul de indisponibilizare și dispoziția (dispozițiile) legală (legale) aplicabilă (aplicabile):
.....

3. Infrațiunea în legătură cu care a fost emis ordinul de confiscare în statul emitent se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate pe o perioadă maximă de cel puțin trei ani și este inclusă în lista infracțiunilor care figurează mai jos? (vă rugăm să bifați căsuța corespunzătoare) Dacă ordinul de confiscare se referă la mai multe infracțiuni, vă rugăm să indicați numerele în lista infracțiunilor de mai jos (care corespund infracțiunilor descrise la punctele 1 și 2 de mai sus).

- participarea la un grup infracțional organizat
- terorismul
- traficul de persoane
- exploatarea sexuală a copiilor și pornografia infantilă
- traficul ilicit de stupefiante și de substanțe psihotrope
- traficul ilicit de arme, muniții și substanțe explozive
- corupția
- fraudă, inclusiv fraudă și alte infracțiuni îndreptate împotriva intereselor financiare ale Uniunii, astfel cum sunt definite în Directiva (UE) 2017/1371
- spălarea produselor infracțiunii
- falsificarea de monedă, inclusiv falsificarea monedei euro
- criminalitatea informatică
- infracțiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii de animale pe cale de dispariție și traficul ilicit de specii și soiuri de plante pe cale de dispariție
- facilitarea intrării și șederii neautorizate
- omorul sau vătămarea corporală gravă
- traficul ilicit de organe și țesuturi umane
- răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal sau luarea de ostatici
- rasismul și xenofobia
- jaful organizat sau armat
- traficul ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichități și opere de artă
- înșelăciunea
- racketul și extorcarea de fonduri
- contrafacerea și pirateria produselor
- falsul și uzul de fals în înscrisuri oficiale
- falsificarea de mijloace de plată
- traficul ilicit cu substanțe hormonale și alți factori de creștere
- traficul ilicit de materiale nucleare sau radioactive
- traficul de autovehicule furate
- violul
- incendierea cu intenție
- infracțiunile de competența Curții Penale Internaționale
- capturarea ilicită a aeronavelor sau a navelor
- sabotajul

4. Orice alte informații relevante (de exemplu, relația dintre bunuri și infracțiune)

.....

SECȚIUNEA G: În cazul în care un certificat de confiscare a fost transmis mai multor state de executare, indicați următoarele informații:

1. Un certificat de confiscare a fost transmis următorului (următoarelor) alt(e) stat(e) de executare (statul și autoritatea):

.....

2. Un certificat de confiscare a fost transmis mai multor state de executare, din următoarele motive:
În cazul în care ordinul de confiscare privește bunuri specifice:
- există motive pentru a considera că diferitele bunuri care fac obiectul ordinului se găsesc în state de executare diferite
 - confiscarea unui bun specific necesită acțiuni întreprinse în mai multe state de executare
- În cazul în care ordinul de confiscare privește o sumă de bani:
- bunurile în cauză nu au fost indisponibilizate în temeiul Regulamentului (UE) 2018/1805
 - este probabil ca valoarea estimată a bunului care poate fi confiscat sau indisponibilizat în statul emitent și în orice stat de executare în parte să nu fie suficientă pentru a confisca suma totală prevăzută în ordin
 - alte necesități specifice:
.....
3. Valoarea activelor, dacă este cunoscută, în fiecare stat de executare:
.....
.....
4. În cazul în care confiscarea bunului (bunurilor) specific(e) necesită acțiuni întreprinse în mai multe state de executare, descrieți acțiunile care urmează să fie întreprinse în statul de executare:
.....

SECȚIUNEA H: Procedura care a condus la emiterea ordinului de confiscare

Vă rugăm să indicați dacă persoana împotriva căreia a fost emis ordinul de confiscare s-a prezentat la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare aferent unei condamnări definitive:

1. Da, persoana a compărut la proces.
2. Nu, persoana nu a compărut la proces
3. Nu, în conformitate cu normele naționale de procedură nu au avut loc audieri.
4. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm să confirmați existența unuia dintre următoarele elemente:
 - 4.1.a. persoana a fost citată personal la (ziua/luna/anul) ... și, prin urmare, a fost informată cu privire la data și locul procesului în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare și a fost informată că s-ar putea pronunța un ordin de confiscare în cazul în care nu se prezintă la proces
SAU
 - 4.1.b. persoana nu a fost citată personal, dar de fapt a primit informații oficiale cu privire la data stabilită și locul stabilit al procesului în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare, astfel încât s-a constatat fără echivoc că era informată despre procesul stabilit și a fost informată că se poate pronunța un ordin de confiscare în cazul în care nu se prezintă la proces
SAU
 - 4.2. având cunoștință de procesul stabilit, persoana a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie de către stat pentru a o apăra la proces și a fost într-adevăr apărută de avocatul respectiv la proces;
SAU
 - 4.3. persoanei i s-a notificat ordinul de confiscare la ... (ziua/luna/anul) ... și aceasta a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, la care persoana a avut dreptul de a fi prezentă și care a permis reexaminarea fondului cauzei, inclusiv a dovezilor noi, și care ar putea conduce la revocarea ordinului inițial de confiscare și
 - persoana a declarat în mod expres că nu a contestat ordinul de confiscare
SAU
 - persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau nu a introdus o cale de atac în termenul legal.

5. Dacă ați bifat căsuța de la punctul 4.1b, 4.2 sau 4.3, vă rugăm să furnizați informații cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiția relevantă:

SECȚIUNEA I: Măsuri alternative, inclusiv pedeapsa privativă de libertate

1. Vă rugăm să indicați dacă statul emitent autorizează aplicarea unor măsuri alternative de către statul de executare în cazul în care executarea ordinului de confiscare este, parțial sau total, imposibilă:

- Da
 Nu

2. În cazul în care răspunsul este afirmativ, vă rugăm să indicați măsurile care se pot aplica:

Detenție (durata maximă):

.....

Activități în folosul comunității (sau o pedeapsă echivalentă) (durata maximă):

.....

Alte măsuri (descriere):

.....

SECȚIUNEA J: Hotărârea de despăgubire a victimei sau de restituire a bunului în favoarea acesteia

1. Vă rugăm să precizați, în cazurile în care este relevant, dacă:

o autoritate emitentă sau o altă autoritate competentă a statului emitent a pronunțat o hotărâre de despăgubire a victimei sau de restituire în favoarea victimei, având ca obiect următoarea sumă de bani:

.....

o autoritate emitentă sau o altă autoritate competentă a statului emitent a pronunțat o hotărâre de restituire în favoarea victimei a următorului bun, în afară de bani:

.....

în statul emitent se desfășoară o procedură având ca obiect restituirea bunurilor sau despăgubirea victimei, iar rezultatul acestei proceduri va fi comunicat autorității de executare

2. Detaliile hotărârii de restituire a bunurilor către victimă sau de despăgubire în favoarea acesteia:

Autoritatea care a pronunțat hotărârea (denumirea oficială):

Data emiterii hotărârii:

Data rămânerii definitive a hotărârii:

Numărul de referință al hotărârii (dacă este disponibil):

Descrierea bunurilor care urmează a fi restituite:

Numele victimei:

Adresa victimei:

Autoritatea emitentă este notificată în caz de transfer direct către victimă.

SECȚIUNEA K: Datele de contact ale autorității emitente

Denumirea autorității:

Numele persoanei de contact:

Funcția deținută (titlu/grad):

Nr. dosarului:

Adresa:

Nr. de telefon: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

Nr. de fax: (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității)

E-mail:

Limbile în care se poate comunica cu autoritatea emitentă:

Dacă sunt diferite de cele de mai sus, informațiile de contact ale persoanei (persoanelor) care trebuie contactată (contactate) pentru obținerea de informații suplimentare sau pentru stabilirea modalităților practice de executare a ordinului sau de transfer al bunurilor:

Numele/Titlul/Organizația:

Adresă:

E-mail/Nr. de telefon:

Semnătura autorității emitente și/sau a reprezentatului acesteia certificând exactitatea și corectitudinea conținutului certificatului de confiscare:

Numele:

Postul deținut (titlu/grad):

Data:

Ștampila oficială (dacă există):

SECȚIUNEA L: Autoritatea centrală

În cazul desemnării unei autorități centrale pentru transmiterea și primirea pe cale administrativă a certificatelor de confiscare în statul emitent, vă rugăm să indicați:

Denumirea autorității centrale:

Numele persoanei de contact:

Funcția deținută (titlu/grad):

Numărul de dosar:

Adresa:

Nr. de telefon (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

Nr. de fax (prefixul țării) (prefixul regiunii/localității):

E-mail:

SECȚIUNEA M: Detalii de plată ale statului emitent

IBAN:

BIC:

Numele titularului contului bancar:

SECȚIUNEA N: Anexe

Vă rugăm să indicați orice anexe la certificat: